

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1804

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

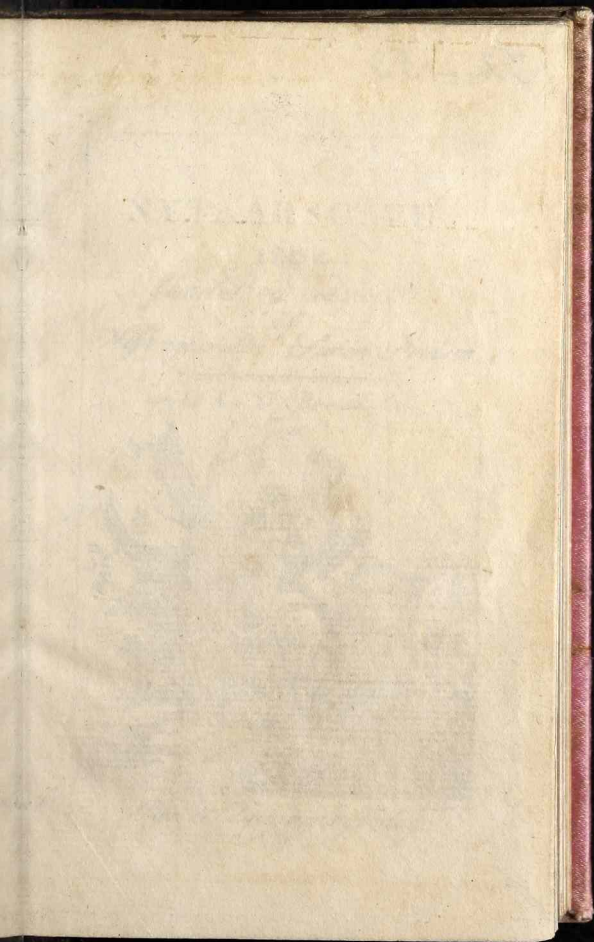
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 53.

NYTAARS GAVE

1804

*Samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos J. Breinholt.

Paa Udgiverens Forlag. A. Flint sc.

St. Cæciliæ * Sang.

Du, hvis nattelige Haand
Gil værdig Offerklang de raske Strenges
stemmer,
Og hvis hengivne Siæl sig græmmer,
Naar Eidernes Omvæltningssaand
End min Indfydelse paalægger Baand;
Naar uindviet Mund tør mine Præster byde
At underkaste sig den meest forhadte Tvang;
Tør foreskrive Siælens Tale, — Sang,

* En Helgen, som alle Digtere og alle
Sangelskere i Storbritannien med An-
dagt erindre, og hvis Kapel i Edin-
burgh i Skotland er et sandt Tempel.

Det Maal, hvori dens Toner skulle flyde;
 For lære Hierterne, hvorlunde de hvergang
 Sig skulle eller ikke skulle fryde;
 For domme alle dem fra Tølelse og Smag,
 Der høre Dietersdorf med tryllende
 Behag;

Frygt, elskte Datter, frygt kun ikke,
 At flygtig Lyd skal medfødt Sands bestikke.

Naar Konstens Hader sandt hos alle
 Vægt,

Og naar den hele dødelige Slægt
 Bestod i een snart talt og let stemt Rhytme,
 Hvem tog til Harpen da? Hvem vovede at
 synge?

Ja, Konsten hader den og seirende Genie,
 Der præfer magelig Monotonie;
 Der tor de store Mestres Værd forhaane,
 Om han end egen Ven ei skulde skaane;
 Der for Talentet har kun en smal Gaasevej;
 Og troer, at Siælens Ild kan formes som en
 Dei.

Som Digters Phantasse ei fiender
 Sfranker;
 Nu synger Heltedaa, og nu en Viismands
 Tanker;
 Nu underholder os med Dyres Dialog,
 Nu efterligner Hyrders dede Sprog;
 Som sund Fornuft og Smag Poeten bryder,
 At hvor han kan, han sig en Vane bryder;
 Som Skiont for ham end i en Orken boer,
 Og naar han Blomster fandt, da ingen
 spørger hvor;
 Som han paa Ornesflugt nu stige skal, nu
 dale,
 Men troe Natur og Liv og Hjertet male:
 Saa og min egen Kunst, hvad den udtrykke
 vil,
 Nu Liren og nu Harpen tager til,
 Nu Floitens søde Lyd, nu yndig Strængespil.
 Naar redsom Lidenſkab i Siælen raser,
 I fiælne Visetoner hun ei flaser;

Naar Lærers snelle Skiften males skal,
 Det ikke feer ved bundet Tonesald;
 Nei løse, lette bør de Lærere være,
 Som Componist og Digter skulde bære.
 En Overdaadighed i Billeder og Lyd,
 Til rette Tid, Forstanden giver Fryd.
 De Under, som en Fryd end al kan giøre,
 Ei smigre blot taknemlig Kienders Øre;
 End Folket hævder det; en Lægmand er det
 fiært,
 At hende kun er Spøg hvad Andre finde
 svært.
 Hvert Mesterskykke, tryllende Aline
 Henrykker med, er skönt, men ogsaa høit
 og lærdt;
 Ei skal vanhellig Hals de Ord paa Gaden
 hvine.
 Ikkun en spillende, ubunden Poesie,
 Ikkun en kunstig dannet Melodie
 For saa uværdig Skæbne bliver fri.

Ved Misbrug Vifens Værd fan aldrig
falde;

Dens Ynde og dens Kraft uroffede vil ftaa;
Men ifkun Smagdespoter tænke paa,
Hvad ei er Vife, fias at falde.

De raabe høit paa moderlig Natur,
Som den der fiender ei Cadence og Bravur.
Ei horer Rattergal da til Naturens Rige,
Hvis Trildrer er' en Cora's lige;
Almoder bor forfkyde Lærken da,
Thi hendes Strubeleeg er idet Aria.

Da Gud lod yndig Nøft af hvelvet
Droft frembryde;
Da zittrende Metal han Evne gav at lyde;
Da Menneftet Skovfangers Lærling var,
Dg fig af svage Ror de forfte Floiter fcar;
Da bandt den Høiefte ei tonende Organer,
Ei Strænges Klang, til faa, til snevre
Baner;

Ei bod han, en Konfdommer lig,
 Det skabende Talent til een Ting knibe sig.
 Med rig Afvevling, yndig blandre Toner,
 Skal alt hvad Hænde har, opfylde Jordens
 Zoner.

Han vil, at Sang skal evig være fri,
 Naar den forener kun med Velsyd Harmo-
 nie.

Han lagde Sneglen i bort bedre Dre,
 Ei blot uædel Klang, nei sand Musik at
 høre.

Pad Bondens Høretøi, saa raat som glad,
 Til Skrukten gotte sig med daglig Qvad;
 Kun dyrket Sands tilfulde kan fornemme
 En Fryd end als den sødt veiledte Stemme;
 Kun giennem Prets undersfulde Deel
 Har Toner Adgang til en dannet Siæl;
 Kun der den kan Paisiello nyde,
 Kun der den vil ved Mozarts Konst henflyde,
 Kun der den føler Galieris Værd,

Dg maaler upærligt hvor stor en Garti
er;

Der kan den klart om Schulzes Rigdom
demme,

Naar fri af Strophers Baand hans Trylle-
toner strømme.

Det indre Øre kun vil blive vaer,
Om egen, værdig Lyd hver Tanke har.
Det ommere Organ vil derfor hade
En proppet Følkesang, en dyngende Vallade
Hvor blodig Feide, Kamp og Slag,
Dg Elskovs hulde Ord og søde Fænetag,
Dg grusom Hiertesorg, og kildrende Behag,
Dg bittert Had, og Fryd og Gammen,
Dg Kummel Nat, og blidt oprunden Dag,
I saa og sættes Toner pakked sammen.
Er det Musik, naar kiælen Melodie
Skal sorte, fnygge Æmner male?
Dg naar man hører Elskovs Tirili,
Hvor Ordene om Død og Jammer tale?

Naar den en Loves Grumhed skildrer, *
 Man hæver alt, thi man ham horer gaae;
 Og naar man seer prafagtig Kriger staae, **
 Til Fatter os de muntre Toner kildrer.

Til dette ædelste Naturens Malerie
 Hun kalder selv mangt hypperligt Genie,
 Udrufter dem med magelose Evner,
 Dem de paa kaadest Haan ved talrig Seier
 hævner.

Endnu engang, min Datter, disses
 Smag
 Vil hændret holde sig til Jordens sidste Dag.
 I Hiertet selv sin Varetægt den finder;
 Medfødte Solesser ei noget Magtsprog bin-
 der

* Fier leon di sdegno acceso.

** Dette sigter nden Tvivl til: Il capitano
 Asdrubale.

Til Trældoms Karre; ingen Dodelig
 Paa Smagens Throne skal ustraffet sætte
 sig.

Og naar han byder os, en Gluck, Gres-
 try, Dez aides,

En Gasmann, Dietersdorf, Dalin-
 court, Monsigny,

Skal uden Grund beskyldes for at feede,

Ia, Publicum skal lyve paa sin Glæde,

Da hver fornuftig Mand bekymret spørge
 vil,

Om for Talent og Sands der er en Frihed
 til.

Lode.

St. Jørgen fra Søen.

Naar Jorden ved Midnattens dugfulde
 Bryst

Saa stille ligger og dier,

Naar Staden hviler fra Idret og Lyst

Med dæmpede Livsmelodier,

En grublende Vandrer, Midnattens Ven,

Ved St. Jørgens See da sætter sig hen.

Dg da stiger af Søens Solverblaae

En Gestalt i Harnisk og Plade,

Dg brat de vaagnende Fugle slaae

I Lindenes bævende Blade,

Dg alle Blomster end lukke sig op

Dg Vindene vaagne paa Sivenes Top.

Det er Sanct Jørgen *, den Helgen saa bold,
 De Christnes vældige Kiæmpe,
 Som sendtes af Gud, den Ondes Vold
 I underfuld Seier at dæmpe:
 Lindormen sig under hans Spydstage vred,
 Men roelig han giennem Verdenen red.

Thi kneisede her ved fivkrandsset Bred
 Hans Capel i forrige Dage,
 Men da sank det igien i Volgerne ned
 Med Helgen, Alter og Drage:
 En anden Tidsalder velted' sig om
 Og Hiertet blev viist da Forstanden blev from.

Den Helgen stander paa Volgen der
 Og i dyb Betragtning han stuer
 Vor Trues Spiir, som i Maanens Skjær
 Med Korsset paa Kloden fremsluer,
 Og paa St. Peder og Nicolai end
 I dyb Betragtning stirrer han hen.

* Den personificerede Christendom i sam-
 mes Modsatning mod det onde Princip.

"Der staae eders Templer, saa raaber han ud,
 Men siger, hvor er Eders Guder?
 Ei skulle I dyrke hver jordskabt Gud
 Som rommerke Alerke bebuder,
 Ei skulle I tigge Brød af en Steen
 Og Liv og Karskhed af Dødningens Been.

Men Livet herligt skal brede sig ud
 I Bonnens stille Forklaring,
 Og Himlen skal spuke med hver en Gud
 I Hierternes Aabenbaring,
 Og Guder og Mennesker Haand i Haand
 Skal knytte det saligste Slægtskabsbaand.

Forhærdede Lid! Kun Hierterne kan
 Dette indvaanende Evige ane;
 Imens af Naturen din golde Forstand
 Kun dens truende Gienfærd kan mane,
 Den rundt paa Jorden, blandt Stjernerne
 gaar
 Og alle de herlige Guder nedslaaer.

Fornedrede Tid! Du Lænken rev af,
 Som Jorden til Himlene binder,
 Thi flyder du ei i det Eviges Hav,
 Derfra til en Gump du udrinder,
 Thi strækker endnu kun Ukyld og Gavn
 Af Verden bespottet, mod Himlen sin Gavn.

Kun Voge og Gubber med vaklende Fod
 Betræde de hellige Gliser,
 Og Korset, som herligt paa Jorden stod,
 Kun som Mangle og Knykke de priser,
 Ved Altret tigge de Skaansel og Len,
 Hvor er da Gudernes elskede Son?

En Tid der var, da Guddommen brød
 Af Naturens Knop og fremsmitte,
 Sig Sommerfugle i Villiers Skiod,
 I Guddomsfær Menneket hvile,
 O himmelske Tid! Du lever kun
 Endnu i Profetens og Sangerens Mund!

En Alder der var, da Alt og Eet
 Sig favned' i salig Forening,
 O da havde Hjerterne stedse Ret
 Og Livet var Guddomsforleening,
 Endnu var Mennesket ikke to,
 Og al dets Rigdom ei Drømme og Troe.

Da skilte den saligste Blanding sig ad,
 Det Eene i Alt sig erkjendte,
 Paa Menneskets Pande nu Tanken sad
 Og Love til Hjertet nedsendte,
 Kun Længsel og Minde bleve igjen
 Og loffed' tilbage til Himmelen.

Og ved den fromme, den barnlige Troe
 Fremblomstfred' et Trostens Rige,
 Der alle de renere Ønsker boe
 Som Tidens Omkistelser svige,
 Der gaaer end Guddommen fiernt forbi
 Og Livet modtager i Sværmerie.

Glem aldrig, o Menneske! aldrig glem
 At hige til Troens Rige,
 Thi o det er alt det Skionnes Hiem!
 Kun Savnet til Himlen tør sige.
 Kald aldrig Hjertets Sandheder Svig,
 Thi kun barnlig Tro kan gjøre dig rig."

Dg raskt igien, som i bristende Jord
 En Tempelpille nedsynker,
 I Soen han daler. I Taageslor
 Naturen sig hyller og ynker.
 Da Guddommen kommer i Solen igien,
 Dog Mennesket ikke erkiender den.

Schack Staffeldt.

Venus, som seger efter Amor.

(Frit efter det Italienske.)

Jeg, Himlens første Dronning og Gudinde,
 Medstiger, søgende min tabte Son,
 (O Amor, giver Du mig denne Vøn!)
 O sig, hvor skal jeg dog den Flygtning finde?
 Som pludselig i Gaar — jeg kan ei vide,
 Om Forsæt, eller Hændelse det var —
 Da paa mit Skjød den Spøgende jeg bar,
 Hans Pile saarede min venstre Side;
 Af Frygt for Straf han Flugten tog,
 Og ei jeg veed, hvorhen han drog,

Med omme Moders angstelige Hjerte
 Mit hele Rige gjennemfegte jeg,
 Og Martis Sphærer, men jeg fandt ham ej;
 Og dybt nedbojet af min Sorg og Smerte,
 Jeg blandt de Dødelige nu nedstiger
 Til Jorden, thi jeg troer han har den fjer;
 At han sit Væsen ofte driver der,
 Saaledes, i det mindste, Rygtet siger.
 Veed nogen, hvor han skjuler sig,
 Han dolge det da ej for mig.

Ej venter jeg, at turde hannem søge
 Hos Pigen, som er blot Letsindighed
 Og flygtig, skjønt jeg ganske nøje veed,
 Om hendes Loffer han vil gjerne spøge,
 Og skundom slagre om paa hendes Kinder;
 At han hos hende ofte banker paa
 For ind at smutte og lidt Indpas faae,
 Men og jeg veed, han der ej Udgang finder.—
 O Nei det haarde, grumme Bryk
 Ej tage kan mod Amors Lyst.

Nej! jeg ham søge vil hos hine fromme
 Og ædle, som med aaben, udstrakt Arm
 Modtage, huse ham i trofast Varm;
 Her haaber jeg paa rette Spoer at komme.
 I sig mig, hvor er min Søn, den Kjære?
 Hvo blot hans Opholdssted kan nævne mig
 Det allerbedste Kys kan vente sig,
 Og den, som bringer ham, kan vente mere.
 Ja her, ved Styr, jeg sværger paa,
 Mit Løfte klippesast skal staae.

Men alle tie! Svar vil ingen give!
 Maaſkee han, ukjendt midt blandt Eder staaer,
 Maaſkee omkring han uden Vinger gaaer,
 Maaſkee, for ej opdaget let at blive,
 Han Buen, Raageret og sine Pile
 Og al sin Seiersdragt her lagde ned;
 Men jeg paa ham saa mange Merker veed,
 At jeg skal ikke standse eller hvile,
 For jeg ham saaer bestrebet saa,
 At let I ham udfinde maa.

Han gammel er i Trædskhed og i Alder;
 Men af hans Ansigtstræk og Lemmer man
 Ham for et Barn dog holde, agte kan,
 Og aldrig, aldrig, Hvile paa ham falder.
 Nu er han bist, nu her; Som Barnet spøger
 Han idelig, men Spøgen farlig er;
 Nu er han vred og bister, nu man seer,
 Han, glad og mild, igjen dit Venskab søger.
 Er end hans Kind af Taaren vaad,
 Med Latter ender sig den Graad. —

Hans gule Pokker sig i Krøller boje
 Og Panden skjule lange tatte Haar;
 Men lig Fortuna — hvor den malet staaer —
 Hans Isse kaldet er. Du i hans Øje
 Den rene Kaadhed læse kan, og lige
 Han paa Dig aldrig seer, men skjælende,
 Som Tyven og den bange Hælende;
 Selv naar han smiler, vil den Falske svige.
 Hans Læbe er saa purpurrod,
 Og Kinden luer som en Glød.

Den spæde Tunge laller idel Smiger
 I honningsøde Ord, og, afbrudt, frem
 Den skarpe, fine Stemme fører dem.
 Med hykkelfø Venlighed han sig indsniger
 I Hjertet, og sin List med Masken dækker,
 Som fattig Pillegrim, i Ydmyghed
 Erbødig han sit Hoved bøjer ned;
 Og sine Hænder, bedende, oprækker:
 Man ham dog Herberg unde maa,
 Ej uden for ham lade staae! —

Han smutter ind, og strax Du seer ham blive
 Saa usorkammet, stolt, at ene han
 Sig troer berettiget, som Ejermand,
 At fordre, man ham Nøglerne skal give
 Til hvert et Hjerter, og flux bort han jager
 Den gamle Ejer; Som Tyrannen haard,
 Han, selv Fornuften, svækket, fængslet faaer,
 Ja hvert hans Bud af Despotismen smager.
 Og viser Du ej Indighed,
 Til Acheron Du sendes ned.

Nu har jeg da beskrevet ham saa nøje
 At let I ham opdage kan og maae;
 Men end I alle, tause, om mig staae,
 I sige, vi paa ham kan ej faae Nie.
 Forblindede! lig Gæst du troer at delge;
 Fra alle Kanter frem han siger dog.
 Saaledes hiin og skjulede en Snog
 I Barmen, men dens Bid ham der forfølge,
 Og med et skarpt og heftigt Skrig,
 Den Arme selv forraadte sig. —

J. C. Hedegaard,
 Krigsraad.

Elfskovs Rige.

O Elfskov! du hvis Tryllebølde
 Tilbedes af den hele Jord,
 Om Daarskab, Visdom, Ungdom, Ælde
 Du dine Straalefieder snoer.
 Naturen af dit Smil kun smiler,
 Thi Død og Morke er dit Gavn,
 Og Væsenmyriaden hviler
 Opammet i dit Ætersavn.
 Vel er, o Himmelske! dit Rige
 Ei heelt af denne Verden her,
 Vel tor os Tidens Synner svige
 Og trællebinde vort Begiær,
 Dog seer jeg med indviet Nie
 Den første Moderblomst i dig,

Hvoraf den lave og den høie
 Natur fra først udvikled' sig;
 Og denne Alblomsts indre Bæger
 Er Guders dybe Helligdom,
 Og denne Alblomsts Rand os qvæger
 Af! Med et Nektarduflatom.
 O Elskov, i din indre Sfære
 Er salig Frihed, ingen Lov,
 Der er ei jordisk Guld og Ære,
 Og ingen Nydelse er Kov.
 Der blegner Chalifatets Krone
 Ved Siden af en Krands af Lov;
 Der smuldrer selv Cæsarers Trone
 Og Hemissæren bort til Stov.
 Det Muld, hvorpaa du Guden sætter,
 Forvandler sig til meer end Guld,
 Den, som du med din Krands omflætter,
 Indlemmes brat i Guders Kuld;
 Og hvor din skionne Verdens Orden
 End giennem denne Verden gaar.

Der Lighed atter deler Jorden,
 Der Selvheds Alter ikke staaer,
 Der sig Dødfællen indvier,
 Der Gavnet er olympisk Fryd,
 Og Sielene i Harmonier
 Opføres, som forvandlede Lyd.
 Der skride Konger og Hyrdinder
 Med samme Pligt og samme Krav,
 Den samme Myrtekrands omvinder
 Et Scepter og en Hyrdestav.
 Der sukker du, toscaniske Svane,
 Ei dybt ved din Madonnas Fod,
 Hun favner dig, kiøndt uden Ane
 Og døde Sekler i dit Blod.
 Der blev, i Elfsøvs Tryllesfære,
 Der denne Haarlok blev til meer
 End Stjernebilledernes Ære,
 Opgangne over Heltes Leer.
 Du skionne Blomst fra Lillas Isse,
 Modtagne, hemmelige Pant,

Som hendes Elsker tør forviisle,
 At ei useet hans Taare randt;
 O du guddommelige Gie,
 Du Intet, som mig gjør saa rig,
 At Himmelen og Jorden dreie
 Henrykkede sig rundt om mig:
 En Helligdom du mig skal være,
 Et Vilked' paa mit første Hæld,
 Jeg ved mit Hierte dig skal bære,
 Indfattet i et Guldcapel.
 Min Orden, naar jeg trygler Hæder,
 Min Amulet i Sorg og Nød,
 Min Andefaling, naar jeg træder
 For Dommeren af Gravens Skiod:
 Thi han, som om sin Elskelige,
 Naturen, ved sit Hierte bær,
 Med venlig Tænderøst skal sige:
 Han elskede og elsket var.

Schack Staffeldt.

Aladin.

Fabel efter Pfeffel.

Abdallas Pærling, Aladin kaldt ned
 I mørken Lund, og bad hvert Godes hulde
 Giver

Om Rigdom. „O min Son, hvad er det
 som Dig driver

Til saa formaskelig en Daarlighed?“

Saa raabte Mesteren, der Bønnen hørte.

„Af,“ svar'de hiin, „det Mulm mit Hierte
 aldrig rørte;

Paa fattige det skulde bleven ødt;

At gjøre vel, det er saa sødt.“

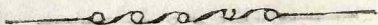
„Net godt; men gjerne du velgjørende kan
 blive

Foruden Guld, med Drift og Virke-Haand,“

Saa sagde Læreren, „endog den tomme
 Haand

Har undertiden nok at give.“

Tode.

Epigrammer.

(Oversættelse.)

I.

Bryllups-tilstaaelsen.

Han.

En Teil jeg ber min Engel aabenbare;
Jeg stundom uden Marsag skjænde vil.

Hun.

O! Bedste, det har ingen Fare;
Jeg skal dig give Marsag nok dertil.

2.

To Gange 30 gjør 60.

I Albany en Professer saae
En Moe paa atten Aar en Klobmandstone
blive.

Den Vil'de noget pønsed' paa;
 „Hun atten, Han alt tredssindsthye!
 Hun burde,“ sagde han, „hun burde før
 To Mand paa tredive sig tage;
 Det ogsaa jo de tredssindsthye gjør,
 Hun faaer der med den gamle Mage.“

Tode.

T r æ f f u g l e n .

Fra kolde Himmel hænge
De flamme Skyer ned,
Rundt Lunde, Haver, Enge
Hensalme af! derved.
Forbi er Glædens Dage!
Forbi! forbi! forbi!
O Brødre! hvi bortdrage,
Hvorhen bortdrage I?

Hærd dem! de træffe glade

 Vidt over Land og Søe,

Til Gondens Palmeblade,

 Til frydret Blomst og Trøe.

Paa Døisten de sig gynge!

 Ved kælen Melodi,

Men ak! jeg her maae synge:

 Forbi! forbi! forbi!

O grumme, grumme Jæger!

 Hvad havde jeg dig gjort?

Mit Saar vel aldrig læger,

 Mit Liv jeg sukker bort.

Opblæst og syg jeg sidder

 Ved Naens Pilesti,

O Grumme! alt mit Dvidder

 Er kun: forbi! forbi!

Men du, som hisset støtter
 Dig til den huule Pril,
 Og til min Klage lytter
 Med Vemods matte Smil,
 O snart du mig skal finde
 Fra Sorg og Smerte fri,
 Da lad en Taare rinde
 Og suk: forbi! forbi!

Schack Staffeldt.

S a n g

for

Det Kongelige Livjægerkorps
den 7de Maj 1801.

End, Brodre! end lod ei det Bud,
Hvorefter alle brænde;
Vort Danmarks Fiender Skud paa Skud,
Den visse Død at sende,
Og Kampens store Nieblif
Hen over vore Iser gif.

Til danske Kæmpers Heltemod
Vi blotte Vidner vare,
At vi alt for fierne stod
At dele deres Fare.
O! hvor da hver sig onskte hen
Paa Prøvesteen og Bagrien.

1804.

E

Dog end oprinde kan vor Dag,
 Endnu kan Danmark kalde:
 Som danske Mænd for gode Sag,
 At seire eller falde.
 Lyd, naar du vil, velkomne Kald!
 Du paa vor Post os finde skal.

O Fædreland! o see da ned
 Til dine Børn i Slaget!
 Der vi gientage dig den Eed,
 Din Fredrik har modtaget:
 For dig og med din første Son,
 At finde hver en Fæse Flon.

Er det Algodheds vise Raad,
 At mere Blod skal flyde;
 Da naae og os den stolte Lod:
 Dans Giender Trods at bryde!
 O da fornøye hver Kampens Dag,
 Erindring om Skjertorsdags Slag.

Rahbek.

Det Venetianske Foraarsgilde *.

Til Zuecca imorgen! fra Celia's Læber
det lyder,

Til Zuecca! enhver frydefuld tager igien.
Vil Du ogsaa vide, hvad dette betyder?
saa hør da!

Ehi det Fremmede jo stedse tillokkede Dig.
Mellem Bølgen og Skyen, dens Grundvold
i Dybet nedsænket,
Aneiser Poseidons Stad, takkede Steen-
flippe lig,

* I Foraaret tage Venedigs smukke Folk
til en nærliggende Ø, kaldet Zuecca eller
Gindecca, for at spise de første grønne
Erter.

Men den findrige Kunst kun Pragt og Silber
den Kienked'

Dg ved dens Marmorfod frandses Natu-
ren sig ei.

Giernt dens travle Kiol afhøfter ceiloniske
Marker,

Medens persiske Naal Liljen med Blom-
ster bestroer,

Dog, o Moder Natur! din friske, dugful-
de Gave

Blomstrer og modnes ei midt i Venetias
Pragt.

Derfor, naar Solen paa nye sin sluttede
Bane begynder

Dg ved Adrias Bred Baaren af Gra-
ven opstaaer,

Haster Poseidons Dyrker fra Scenens dig-
tede Temper

Dg fra Gildernes Dvalm hen til den
nyfødte De,

Under Elskov og Spøg at nyde de sødlige
 Perler,
 Som i grønnende Skæl groe paa den
 rankende Væxt.
 Da nu Celia havde udraabt det gienlydende
 Tøsen,
 Skillede Kredsens sig ad, hver med god
 Morgen gif hiem,
 Ponsed', hvorledes han skulde foraarlige
 Gilde forskionne,
 Og ved Udsærd og Dragt afstøffe Fru-
 erne Smil.
 Og da Skyggerne nu i Stadens mæandriske
 Stræder
 (Klipperister man ser skulde dem give
 til Ravn)
 Smallere bleve og høit fra Buen Middagen
 hersted'
 Og de Syblendes Færd lønnet' med quæ-
 gende Gavn,
 E 3

Samled' de Kaarede sig hos Gildets lovgi-
vende Dronning

Og afdeelte i Par sinkt i Gondolerne
steeg.

Stille lyred' Tilboielighed og Balget bes-
temte,

Ceremoniemester var Amor, thi hvad er
han ei?

Saaledes afdeelt i Grupper, hvor Kunst at
behage gav Fortrin,

Flod det ordnede Tog over den store
Kanal

Ind i det blaanende Hav, hvor hver en
Kind blev opfrisket

Og ved hvert Aandedrag Livet fordob-
lede sig.

Gik i Vendingens Kast og let som Lacer-
ten i Bugter,

Smattede hver en Gondol mellem de
Nødende hen,

Til dens smeddede Kam Quercus Bredde ber
rørte

Og paa den grønnende Jord Grupperne
bandt sig paa nye.

Gavn, o Menneske! Gavn er Glædernes
evige Ungdom,

I Besiddelsens Eliod af! de forælde
de doe:

Kun Venedigs Indvaaner, af straalende
Marmorvæg blandet,

Hviler saaledes sit Blik seent paa den
grønnende Eng;

Kun Venetias True, opvoret blant Guld og
Coraller,

Elsker ei Blomsterne blot, elsker selv vin-
geste Lov.

Da vi nu længe nok os havde fændet ved
Vaaren

Under de svulmende Træ'r, hvor med den
stolte Granat

Figenen kappedes om at borde, mens Vins-
 flokken, langsom

I sin Udvikling, kun samled' til Hiers-
 ternes Fryd,

Celtas Rost os formened' at sankes om dam-
 pende Taffel

Hvor med Comus i Pagt Gratiens Chor
 sig indfandt.

Larvelig er Italiens Søn, og giennem
 hans Tempe

Pig en olympisk Giest, Noisomhed usmit-
 tet gaar,

Bæmmelse ei og Bedøvelse hævner hans
 fraadsende Gridskhed,

Og paa Bægerets Bund jager han Ban-
 vid ei op.

Spøg og Latter og Elskov, samt Ridderens
 almeene Omhed,

Vid, Guitarre og Sang Kiulede Ganer-
 nes Lyst,

Atkun fælden løbrev sig den hastig modnende
de Elsker,

Gjælden Evemeeningen sielmst kottet'
bag Gratiens Glor.

Men under Bordet de Gødder saa fixlent
vestalende vare,

Som paa et Orgelværk spillede Amor paa
dem.

Mangt et Indtryk sig sneeg saa sagte fra
Goden til Hjertet

Og i et talende Blik siden sin Ankomst
tilskrev,

Mangen en Hjerteforening ved Vaarens
Gilde forsøgt,

Som da Høsten nu kom saligt fuld-
byrdede sig.

Schack Staffeldt.

Kunstnerens Liv.

Første Akt.

Før Solens Opgang.

Kunstneren ved sit Staffelet. Han har nylig opstillet Billedet af en feed, hæslig, koket, skelende Kone. Ved første Penselsstrog holder han inde.

Jeg vil det ei! Jeg kan det ei!
Fortrukne, afføylige Contrafæi!

(sætter Billedet bort):

Goddæve den himmelske Morgen saa!

Da end de fiere Sorger hviler
Gode Kone! Elskede Smaa!

(Eriner til Vinduet)

Aurora! nykræftig til Jorden du iler,
Forynget er alt, selv dette Bryst.
Min Daare tilsmiler dig himmelsk Lyst.

(Han sætter et Billed' i Pegemåskorrelse
af Venus Urania paa Staffelettet).

Gudinde! naar ventligt du til mig seer,
Da med Ungdoms Fryd atter mit Hierte leer.
Himmelske Form! med henrykte Arme
Omfavn min Aand dig med Ungdoms
Varme.

Hvor min Pensel berører dig, er du min,
Du er mig, du er meer end mig, jeg er din!
Elkeheds Væld! Jordens Dronning huld!
Og dig skal jeg sælge for usfelt Guld?
Eil en Daare sælge, som kun sig fryder
Med den brogede Stads, som hans Vægge
pryder?

(Han stirrer hen til Kammeret).

Minne Børn! Gudinde! du vil dem husvare.
 Saa gaae da! gaae til de Stores Sale!
 I Contribution du sætter dem,
 Og jeg bærer Bred til min Hytte hjem.
 De besidde dig vel, men eie de dig?
 Nei, Livets Urspring! du boer hos mig.
 Hensunken i din Favn
 Min salige Glæde er uden Navn.

(Man hører et Børn græde i Sidekammeret).

Kunstneren.

O Gode Gud!

Kunstnerens Kone (vaagner).

Alt Dag? Min Mand!

Er du alt oppe? Slaa Ild, hent Vand!
 Kom det i Riedlen! faae Brændet i Glød!
 At jeg kan faage til Børnet Bred.

Kunstneren

(Kaaer endnu et Dieblis og befragter sit
Billed).

Hans ældste Son

(springer ud af Sengen og løber barbe-
net ind).

Jeg hjælper dig Saer!

Kunstneren (hensunken)

Skal jeg miste hende!

Drengen.

Hvad?

Kunstneren.

Bring i Kioffenet smaahugget Brænde.

A n d e n A k t. ---

Kunstneren.

Hvem banker saa stærkt? Luk op Johan!

Drengen.

Det er den tykke Kone med hendes Mand.

Kunstneren.

(Stiller det hæslige Portrait op igien)

Saa maa jeg lade som jeg har malt.

Konen.

Gjør det, det bliver jo godt betalt.

Kunstneren.

Det driver!

(Herren og Fruen træder ind).

Herren.

Vi kommer jo ret tilpaa.

Fruen.

Min Sønn har i Nat været bare Fiad.

Konen.

O Fruen er smuk, om de altid var vaagen.

Herren.

Maa man see de Stykker, som staaer i
Krogen?

Kunstneren.

De skøder dem til. (tager en Stool) Behager
de Frue.

Herren.

Nu maa de smukt make af al Formue!
Det er ret godt, det gaaer nok an!
Men ligner dog ikke som to Draaber Vand.

Kunstneren (sagte).

Det er og et Fiad, som begejstre kan.

Herren (tager et Malerie frem).
Er dette Deres eget Portrait?

Kunstneren.
For ti Aar siden lignede det.

Herren.
Det ligner endnu.

Fruen.
(Kaster et flygtigt Blik derpaa).

Forsærdelig!

Herren.
Deres Hynker har siden formeret sig.

Konen.
(Med Torvespanden paa Armen).

Giv mig Penge! jeg maa paa Torvet
gaar.

Kunstneren.

Jeg har ingen!

Konen.

Derfor kan jeg intet faae.

Kunstneren.

Der!

Herrn.

Deres Maneer er nu større, min Herre!

Kunstneren.

Det ene blier bedre, det andet værre.

Herren.

(trædende til Staffelettet.)

Saaledes, lidt smallere der ved Væsen.

Og Diet har ikke det syrige Væsen.

Kunstneren (affides)

Nei Tanden maatte udholde den Plage.

Musa

(Udseet af de andre, træder hen for ham.)

Min Søn! begynder du at forsvage?
 Hvert Menneske bærer jo paa sit Nag.
 Er hun værslig, betaler hun dog!
 Og lad du den Karl kun dadle og tale.
 Du har jo Tid dig at husvare.
 Alt Gligt hos dig selv og det Billed glem,
 som springer saa huldt af din Penses frem.
 Naar man er træt af at grave og plove,
 kan Hvilen først tilgavns fornøje.
 Af alt man ofte kan blive saa mæt,
 at man af Livet tilsidst er træt.
 Dig smager Elskov og Brød og Søn til
 din Grav,
 og er du ei riig, saa er du grav.

Kunstnerens Apotheose.

Et prægtigt Billedgallerie forestilles. Malerier af alle Skoler hænge i forgyldte Rammer. Adskillige Personer gaae frem og tilbage. Paa den ene Side sidder en Lærling, og er beskæftiget med at copiere et Billede.

Lærlingen.

(i det han staaer op, lægger han Pallet og Pensel paa Stolen og triner bag ved den.)

Her sidder jeg, Dag ud Dag ind,
saa heed, saa ængstelig i Sind;
og maler til, og pensler til,
og veed knap længer hvad jeg vil.
Alting er ved Kvadrat anlagt,
som mig min Lærer snildt har sagt.

Gaa meget som mit Blif formaaer,
 nu i mit Monsters Spor jeg gaaer.
 Og naar jeg da ei meer kan gaae,
 seer man mig som en Gange staae.
 Jeg seer paa Smaat, jeg seer paa Stort,
 som om det med at see var giort.
 Jeg staaer bag Stolen, kold og heed
 med Panden i den klare Sved,
 og dog blier til min store Qual
 Copien ei Original.
 Hvad der er lifligt der og frit,
 er tørt og mat og stivt paa mit.
 Hvad yndigt svæver hist og gaaer,
 fordreiet og fortrukken staaer.
 Hvad hisset giennemsigtigt leer,
 her som et Potteskaar man seer.
 Kort sagt, mig spærret er hver Bei,
 kun til den gode Villie ei.
 Og harmer det mig just nu meer
 da grant jeg mine Mangler seer.

En Mester (triner derhen.)

Min Son! du har ei spildt din Tid,
udført dit Billede med Flid.

Du seer, hvor sandt jeg siger dig:

Jo meer en Kunstner plager sig,

jo mere sig til Flid han tvinger,

desbedre Værker han frembringer.

Bliv ved den Bane, som du gaaer,

og du skal see, hvad du formaaer.

Til Maalet sikkert bringer det,

og gjør det Vanføelige let;

og usformærkt den rette Aand

da leder snart den vante Haand.

Pærlingen.

Du er for god. De Feil, som jeg

er lobet i, du siger ei.

Mesteren.

Jeg seer kun med en Glæde skion

hvad hidtil du har gjort, min Son!

Jeg veed, at frem du selv dig driver,
 at paa een Punkt du aldrig bliver.
 Hvad hist og her du kunde rette,
 vil vi til anden Tid opsætte.

Parlingen.

(Stirrer paa Billedet.)

Jeg har ei Noe og ingen faaer,
 for Kunsten jeg tilgavns forstaaer.

En Dilettant.

(Træder hen til ham.)

Min Ven! det undrer mig, at ei
 De sige unyttig Gudsjel ender,
 og gaaer hen paa den rette Wei,
 og strax dem til Naturen vender.
 Naturen leder os med Mestres Mesterhaand,
 den aabenbarer alle Manders Aand!
 Hvert Begems Sjel ved den at see vilfaae,
 hver Mythe vi ret ved den først forstaae.
 Jeg be'er dem Kiære, følg mit Raad,

hvad hjælper det, bestandig fremmed Daad
 med Angst at copieret faae?
 Brød ud af denne snevre Muur.
 Natur, min Ven! Natur! Natur!

Lærlingen.

Det har tit andre for mig sagt.
 Jeg dristig Haand derpaa har lagt.
 Det var bestandig mig en Fæst,
 og undertiden gif det godt;
 men oftest blev jeg med Protest
 tilbagevæist med Skam og Spot.
 Knap oftere jeg sligt tør male,
 det gaaer den meeste Tid forkeert.
 De Blade er for kolossale,
 og deres Skrift heel selsom abreveert.

Dilettanten. (i det han vender sig)
 Nu seer jeg hvad det stikker i.
 Den gode Ven har ei Genie,

Pærlingen. (Sætter sig)

Der er slet intet gjort. Jeg vil
endnu en andengang dertil.

En anden Mester.

(Triner hen til ham, betragter hans Arbejde, og vender sig uden at sige noget.)

Pærlingen.

Gaae ei saa taus, jeg beder dig,
et Ord sig i det mindste mig.
Jeg veed det, du er en forstandig Mand,
Du kan mig lede bedst blandt dem jeg kender;
fortiener jeg det ei ved hvad jeg kan,
saa dog min gode Villie det fortiener.

Mesteren.

Jeg seer paa hvad du der har malet ned
halv med Beundring og halv med Medlidenhed.
Du synes mig til Kunstner født;
har viseligen ingen Tid forødt.
Den dybe Eidskab højt føler du,

med dybe Blik, som fælden samle,
 den skionne Verdens skionne Træk at samle,
 og den medfødtte Kraft du over nu,
 at den med hurtig Haand kan tydeligt udtryk-
 kes;
 det lyffes dig, og vil end bedre lyffes.
 Men —

Parlingen.

Dølg mig intet!

Mesteren.

Men du over kun din Haand,
 Du over Blikket, og nu og din Aand!
 Det heldigste Genie saa vidt det neppe bringer,
 at ved Naturen han og ved Instinktet kun
 sig til det Usædvanlige opsvinger.
 Kunst bliver Kunst! Hvo den ei giennemtænker,
 fortæner Kunstnernes navn slet.
 Her gielder Gamlen ei, hvad Godt man Ver-
 den kender,
 det maa man selve først erkende ret.

Lærlingen.

Jeg veed det vel, med Blik og Haand
man kan

til gode Mestres, som Naturen gaae;
men glem ei heller Mester, at Forstand
besatter sig med Føls kun, som forstaae.
Det er ei smukt saa for sig selv at vandre,
og ikkun til dig selv indsamler du,
du kunde gavne mange andre.
Hvi gaaer du da saa ene nu?

Mesteren.

Man har det mageligre nu til dags,
end til mit Ord at laane Dre.
Min gamle Vise falder i det Slags,
som saare Gage kun gidder høre.

Lærlingen.

O sig mig, dadler du, at jeg med Væ-
denskab
mig denne Mand har valgt, at han mig
meest henrykker,

at han min Siel, min hele Siel udtrykker?
 Siig, er det Vinding eller Tab?

At paa hans Bærker sig mit Blik kun
 sætter,

at hoit jeg ham hen over andre sætter,

At varmt jeg elsker ham, som var han nær
 hos mig,

at efter ham min Haand kun over sig.

Mesteren.

Jeg badler ei, han er fortrefflig, Ven!

Jeg badler ei, du est en Yngling end!

En Yngling flux maa hæve hoit sin Vinge,
 imellem Kierlighed og Had sig svinge.

Han er mangfoldig stor, den Mand du væl-
 ger her,

Du kan dig længe danne ved hans Bærker,
 kun at du snart hvor han har feilet mærker;
 man Kunsten have maa og ikke Monstret
 kier.

Pærlingen.

Jeg saae mig paa hans Billeder, som
sagt,
ei mæt, om jeg besaae dem tidlig, silde.

Mesteren.

Erkiend min Ven alt, hvad han har fuld-
bragt,
og da erkiend, hvad han fuldbringe vilde.
Da først han dig ret gavnlig være kan,
at nyde Andre da, han vil dig ei formene.
Guldkommenhed ei boer hos nogen enkelt
Mand,
og intet Menneſſe har eiet Kunſten ene.

Pærlingen.

Saa ſig mig mere, nægt mig ei min Bøn!

Mesteren.

En anden gang, min fiere Son!

Gallerieinspektøren. (kommer)

Nu! denne Dag, det maa man sige,

kan regnes blandt de lykkelige.

Et Malerie-i Dag vi faae

faa herligt, som jeg intet faae.

Mesteren.

Af hvem?

Færlingen.

O sig! Af denne her?

Det ahner mig.

Inspektør.

Af ham det er!

Færlingen.

Saa bli'er mit Haab dafnu fuldført,

faa blier mit Nyske da bonhørt,

Hvor er det? Lad mig hurtig gaae.

Inspektør.

De snart det her at see vil faae,
 Saa kosteligt som det er malt,
 Saa dyrt har Prindsen det betalt.

Maleriehandleren. (Kommer)

Nu kan dog Galleriet sige
 at det et Mesterstykke gemmer!
 Nu seer man engang dog en Tyrstke uden
 Lige,
 som Kunsten elsker og forfremmer.
 Vi skal nu Salen strax berige.
 Det bringes hld, til Under for enhver.
 Saa længe end jeg var i Live
 jeg ejed ingen Skat, som denne her.
 Det smerter mig, den bort at give;
 Det Guld jeg faaer, opveier ei dens Værd.

(Man bringer Venus Uranias Billed ind,
 det sættes paa et Staffelet.)

Her, som det solgtes af den efterladte Stamme,
 her uden Fjernis, uden Kamme!

Her uden Biler og Smigerie!
 See hvilken Holding der er i!

(Alle forsamle sig deromkring.)

Første Mester.
 Ha hvilken Praxis ei der yttres sig.

Anden Mester.
 Hvor giennemtænkt, hvor heelt og stort.

Lærlingen.
 Mit Hjerte svulmer hoit i mig!

Dilettant.
 Det Billed er fortræffligt gjort.

Maleriehandler.
 Og i hans skionneste Maneer.

Inspektør.
 Den gyldne Ramme strax vi seer,
 Kun hurtig hid, spild ingen Tid;
 Thi Prindsen kommer strax herhid.

Prindsen.

(kommer og betragter Maleriet.)

Det Billed har en fælden Værd,
modtag hvad de forlanger her.

Cassereren.

(Sætter Pungen med Zechinerne paa Bords
det og sukker.)

Maleriehandleren. (til Cassereren)
Dem først ved Vægten prøver jeg.

Cassereren.

Det staaer til dem, men tvivl kun ei.

(Fyrsten staaer for Billedet; de andre i
nogen Afstand. Plafonden aabner sig.
Musa paa en Skye, ledende Kunst-
neren ved Haanden.)

Kunstneren.

Hvorhen, Veninde! bringer du?

Musa.

Skue ned min Søn, erkiend dig nu
paa Skuepladsen til din Ære.

Kunstneren.

Jeg føler Trykket kun af Jordens Atmos-
phære.

Musa.

Skue ifkun ned, det er et Værk af dig,
som alle andre her fordunkler,
og mellem mange Stierner rundt om sig,
som den af første Rang fremfunkler.
See her dit skionne Arbeids Magt,
som lykkeligt med Ild og Wiisdom du
har i dit reneste, dit bedste Nu
opfundet og med trolig Glid fuldbragt.
See! Mesterne selv lære glade!
En sindriig Tyrskt henrykt staaer,
og frydes ved sin Skat, og gaaer,
og kommer atter hid, og kan den ei forlade.

See denne Yngling her, som luer
 i det han paa dit Billed stuer.
 Heit i hans Blik det Onske pttreer sig,
 at fast hans Siel forenes maa med dig.
 Saaledes virker stærkt den store Mand
 paa sine Lige, medens Sekler vanke;
 thi hvad en sjelden Mand erl'erve kan,
 erhverves ei blot inden Livets Skranke.
 Nej! længe efter Døden er han stor,
 Den Edles Navn ei Tiden dræbte,
 skolt stræber frem hans Daad, hans kionne
 Ord,
 udodeligt, som Dodelig han stræbte.
 Et evigt Liv jeg derfor stienker dig,
 du Elste, vær udodelig!

Kunstneren.

Jeg seer den store Lykke Zeus i Livet
 mig Dodelige huld har givet,
 og hvad han mig i denne Time stienker;
 og han tilgive mig, om dette Syn mig
 krænker.

Chi som en ung forelsket Mand
 umulig Guderne dog takke kan,
 naar tiernt den Elste, sangset, Rammes
 taaler!

Og kan det blidne vel hans Sind,
 at Solen med det samme Skin
 paa ham saavel som paa den Elste straalet?
 Saaledes maatte stedse jeg undvære.

Hvor kan det fylde vel med Fryd min Hu,
 Veninde! at jeg veed, hvorledes nu
 de mine Værker kobe her og ære?

O havde mangengang jeg til min Lise,
 kun eiet hvad hin Rammes Zirat kostet har,
 med Hustru og med Barn mig ganske mæt
 at spise,

da nu tilfreds og lykkelig jeg var.

En tier forstandig Ven i stillen Hiem,
 en Tyrste viis som hialp Talentet frem,
 dem fandt jeg ei, hvorhen jeg end mon træde;
 i Alostret fløve Yndere jeg fandt.

Saaledes kiæmpende mit Liv henrandt,
 selv uden Lærlinger og uden Glæde. —

(Vegende ned paa Lærlingen.)

Og vil du give denne unge Mand,
 som han fortjener det, hvad nu du mig har
 givet,

da giv ham, mens ham Vin og Elskov glæ-
 de kan,

alt det Nødvendige til Livet.

Han mærke tidlig alt, hvor tier han er for dig,
 naar blideligt og fro hans Dage flyde.

Den Fre, som nu selv i Himlen drøber mig,
 lad ham, som jeg, men mere glad den nyde!

Ohlenslæger.

Prolog

for

det forenede Dramatiske Selskab.

i September 1803.

(Theatret forestiller en Skov, ved den ene Side sidder en omvandrende Mandsperson og læser i en Bog; Fuglene lade sig, efter et lidet Ophold, høre.)

Vandrer en.

End synge Fuglene, end Skovens Top er
grøn;

Naturen i dens Pragt end see vi under-
skion.

Men — Tiden tiler hen — der er kun faa
tilbage,

af disse herlige, og stienne Narets Dage,
 hvor man ved hvert et Skridt indaander
 Liv og Lust,
 og Blomsters Balsom. Duft udsylder spænd-
 te Bryst.

(Et lidet Ophold, hvorefter Suglene slaae
 igjen.)

O! snart I tie vil, snart falmer Skovens
 Pragt,
 og Efteraaret sig isorer barste Dragt.
 Snart Biben, Storken, vil sit lange Tog
 begynde,
 og sige os Farvel. Forsvinde vil den Ynde,
 som før fortryllet os, som vi saa gierne nød,
 ved Kildens Raslen og i Floras Blomster-
 Skiod.

(Flora, Pomona, Ceres, den første
 med en Blomsterkrands, den anden
 med en Kurv fuld af Frugter, den tredje

ble med et Snippe Ur, lade sig see i
Baggrunden af Theatret.)

Men — hvilket Syn! er det vel sværmerse
Phantasi?

Hvad seer jeg hist? O! det er neppe
Ernæring.

Jeg troede, at jeg her omvanket ganske ene,
men med Forundring seer, at jeg er ei alene.
Det er Gudinder, som jeg histet vandre
seer;

de nærme sig. — Det er — de trende Gra-
tier.

Flora.

God Dag, min Ven!

Pomona.

God Dag!

Ceres.

Vor Hilsen du modtag.

I et saa yndigt Væir, paa en saa herlig Dag,
vi vanke om, for Afseend snart at sige,
til alt hvad der er skönt udi Naturens Rige;
til Skovens Løv, til Markens Siir og Fryd,
til Fuglens Sang, til al Naturens Fryd.

Flora.

Snart gulnet Løv fra Træets Grene faldt;
og barste Vinde, de vil ødelægge alt.

Pomona.

Ei kiælne Sanger da fortrylle vil vort Øre,
kun hørse Krages Nøst vi skundom faae at
høre.

Gelv Skovens skionne Træer, som ved et
Trykspil,
til Strækkbilleder sig da forvandle vil.

Vandrerens.

Af Middags: Heden træt, i Skovens stille
Lye,

jeg hørte kun til Kildens sagte Gnne;
som ensom Eremit udi hans tause Bolig,
jeg her fordybet sad i Læsning, tryk og
roelig,

og veed ei af et saa uventet Syn for mig.
Hvo er de Skionne, som gjør mig saa lyk-
kelig?

Flora.

Jeg Flora er.

Pomona.

Pomona jeg.

Ceres.

Jeg Ceres er.

Vi Søstre ynde dig, og Gudhed for dig
bær.

Thalia, hun hvis Kunst, som du saa hvel
 dig ynder,
 ved os dig hilse laer, og herved dig for-
 kynder,
 til hendes Alter du dig strax forsoier hen,
 at dyrke hendes Kunst; Thalia er din Ven.

Flora.

Men, før vi gaae herfra, du dog en liden
 Gave,
 fra hver af os, skal til en fiær Grindring
 have.

See her en Blomsterfrands.

Pomona.

Og Rionne Frugter med.

Ceres.

Og modne Ax til Tegn paa Aarets Frugt-
 barhed.

Flora.

Naar Marken grønnes, kom da hid til os
igien.

Farvel! Du Skovens og Naturens hulde
Ven.

Flora, Pomona, Ceres

(paa cengang.)

Farvel! (De forsvinde hurtig.)

Bandrerer.

(Efter en liden Pause.)

Farvel! | O snart gaaer Vintrens Dage
hen,
jeg da paa dette Sted vil komme hid
igien.

Imidlertid jeg hos Thalia mig indfinder,

hos hendes Alter froc, saa mangen Time
 svinder;
 ved hendes Tryllespil forkortes Vinteren;
 naar Marken grønnes, vi hos Flora sees
 igien.

(Dækket falder.)

N. H. Weinrich.

L i n a s H o j,

eller

Kjerlighed indtil Døden.

Ah! te meæ si partem animæ rapit
maturior vis, quid moror altera.

H o r.

Denne Fortælling er udarbejdet i Aaret 1798. Da jeg, efterat den var bestemt for Nytaarsgaven, tog den frem for at giennemsee den, fandt jeg saavel i Planen som Indklædningen meget, som jeg onskede at ændre, men — da den saare indskrænkede Tid ikke tillod mig ganske at omarbejde den, søgte jeg at forandre de Steder, som eg mindst troede at kunne bestaae for

Kritikens Demstoel, og haaber for Næsten Overbærelse med et Arbeide, som er mit første Forsøg i denne Digteart.

Tæt ved det yndige Bohlendorff *, hvor hunselig Lyksalighed har reist sit venlige Sæde, hvor daadriig Virksomhed frydres Landlivets skyldlose Glæder, hæver sig en græsklædt Høj i Udkanten af en lille Lund; gamle ærværdige Elmetræer indhylle den i højtidelig Skumring, møesgroete Stene omgive dens Fod. Paa venstre Side af denne Lund stuer man Eggebovens ** ranke Stammer i uafseelig Bidde, og paa højre udbreder den tætte Lindeskov *** sine fjolige Skygger,

* En Gaard med tilliggende Gods, som, paa Grændserne af Svensk. Pommern, tilhører Hr. Kammerherre og Oberst Kardorff.

** *** Das Eichholz og das Lindholz.

der vederqvægende besyttte den modige Vandrer mod Solens brændende Straaler. Skjon er den Udsigt, som mellem disse Skovstrækninger perspektivisk aabner sig for det beskuende Øje. I Forgrunden følgende, guldgule Agre, hvis tunge, nedbøjede Ax spaae Overflodigheds Gylde. Længere tilbage Trebels og Rechnitzes solvklare Bolger, som i mæandriske Bugter rulle fremad, for, som det synes, venkabelig at blande deres Strømme, indtil de paa eensgang i hundrede blomsterklædte Krumninger ile fra hinanden, og medens den ene forfølger sit Lob mod Sydvest, gjennemstrømmer den anden Pommerns signede Egne, hvis taarnende Høje langsomt hæve sig i Baggrunden, bedækkede med mørke Skove, paa

tvende Skovstrækninger i Nærheden af
Böhleendorff.

hvis Toppe Aftenrodens Glands endnu hvis-
ler, naar Dæmring allerede hersker i Dale-
ne. Bag ved hiin Lund er en gammel Goe.
Engang var dens Omfang betydelig større,
i sit Skjød gjemmer den Ruderne af vældige
Bygninger, mægtige Levnings af en Borg,
som i Oldtidens Dage fremsteg af Goens
spejklare Glade. Nu hersker her Gensom-
hed og øde Tausshed, ifkun afbrudt ved Af-
tenvinden, som sørgmodig suser mellem Si-
vene, der omgive dens Bredder.

Rigdom og Vælde og Storhed ere flug-
tige, forgjængelige Skygger. Neppe tæller
Tiden hundrede Aar førend deres trodsende
Mindesmærker synke sammen i Gruus,
Glemfæls folde Aande suser hen over Rui-
nerne, mellem disses smuldrende Levnings
vilde selve Erindringen worde begravet, der-
som Rygtet ikke ved dunkle Sagn forplante-
de den til Efterlægten. Og saa deres Nav-
ne, som beboede hiin Borg, vilde maafee

være glemte, dersom ikke Sagnet om hiin
 lille Høj havde holdt deres Minde levende.
 Jeg vil søge at fortælle dette Sagn saaledes,
 som en graahardet Oldtingengang fortæ-
 lte mig det, da jeg hvilede paa Høien i
 Elmetræernes Skygge, og saae Aftensolens
 Staaer farve de mørke Fyrretoppe paa Po-
 merns sjerne Høje ildrøde.

*

*

*

Paa Wittovs * frugtbare Halvø,
 ikke langt fra det Sted, hvor det høje Ar-
 fons ** truende Linder forhen stuede ud
 over Østerhavets kumhvide Bølger, levede
 Rudolf af Schonau paa sin fædrene

* En af Den Rügens Kjenne, roman-
 tiske Halvøer.

** Arfona.

Borg. Edel var R u d o l f og god; venlig smilende, som den unge Dag, var hans store roelige Dje, men derv var han tillige og fjæk, som den vakte Love, naar Sværdenes Klirren og Skjoldenes Samklang kaldte ham frem til Kamp for Rejsfærdighed og lidende Ulyld. Allerede tidlig var R u d o l f s Fæder, W a l t e r af S c h o n a u, mæt af Hæder og Dage vandret til sine Fædre. Sin R u d o l f — den fyrrige, krasifulde Yngling, overantvordede han fuld af Tillid til S i g f r i d af H o c h f e l t, den ædle Olding, som hans Lidsalder nævnte den Vise, under dennes Veiledning fremførte R u d o l f til Mand, og ved hans Side kjæmpede han sine første Kampe. Herlig Bevidsthed om ulastelig Wandel tronedes i S i g f r i d s Barm; sikkert var hans Blik, som den Rejsfæsnæs Blik, i hvis Sjæl Lidenfæbernes brusende Storm har lagt sig, deeltagende slog hans Hjerte ved Lidendes Jammer.

Solghvide Haar fald ned over Oldingens Nakke, tynde Lokker bedækkede sparsomt den høje Pande, som hæderfulde Ar prydede; thi graae var Sigfrid blevet under Kamp og under Nøje. Dog — langt fra sin Rudolf vuggedes Sigfrid nu paa de fjerne Volger — ene vandrede denne i den høje, hvælvede Sal, længselsfuld søgte hans spejdende Øie, Fient forgjæves, paa det roelige Hav at opdage den Snække, som førte Oldingen tilbage til Wittovs Kyster.

Rudolfs Fader havde nemlig i dennes første Barndoms Aar giftet sin Søster Littergarden med den dervelud af Rårhoff, hvis vidtloftige Besiddelser udstrakte sig over en stor Deel af Venden. Rudolfs urokkelige Ketsfæstethed, hans varme Mennefæfjærlighed, gjorde ham elsket af de Gode, og hans tunge Arm opfyldte Voldsmandene og de Svages Undertrykkere med Frygt. Nitten sorgløse Aar henlevede Littergarden med denne æd-

le Mand i haushg Lyksaligheds venlige
 Skjød. I deres Ægteskabs andet Aar blev
 Pettegarde Moder til en Datter, og
 tvende Aar derefter trykte Ludolf med
 navnløs Fadersryd en Søn, sit udtrykte
 Billede, til det bankende Hjerte. Stille,
 og sorgfrie svandt Dagene i Kærhoffs
 blide Egne, froe skuede Ludolf og Pitte-
 tegarde ud imod Livets Aften, lykkelige
 ved hinanden, lykkelige ved de Børn, Him-
 melen skænkede dem. Som den snehvide
 Pissie mellem duftende Roser fremblomstrede
 Ludolfs hulde Datter i jomfruelig Ynde.
 Jiern og nær nævnte de forstandige Huus-
 modre hende som et Monster paa Sagmo-
 dighed, Huslighed og hver qvindelig Dyd;
 fro dvælede hver usfordærvet Yngling i de
 Kredse, som hendes stille, fordringsfri Yndig-
 hed forskjonnede, og varmt ønskede hver ædel
 Pige at ligne den Gavre, den Gode; hun
 var sin Faders Fryd og Fred, ligesom Lud-

vig var hans Haab og hans Stolthed. I sit Livs Morgenrøde robede denne allerede fældne Anlæg, viiste, endnu før han taltes imellem Ynglinger, Prover paa Mod og Kædhed og Vandsnærvarelse, som lode den glade Fader haabe den herligste Løn for Opdragelsens Møje. Dog, hvo er den Dodelige, i hvis Fjed uafbrudt Lykke vandrede, og hvor ofte er Jordens Lykkelighed ifkun tryllende Drømme, der ventlig omsvæve os, indtil Modgangs Torden pludselig tilintetgjøre dem. I Arme! ogsaa I vaagnede til Kummer. Thi nu indtraf hiin uheldsvangre Periode, da Bøndernes frugtbare Egne bleve en sorgelig Skueplads for blodige, indvortes Krige. Trodig, som giftige Svampe paa halvforraadnet Træ, fremvorte Boldsmænd og Røvere; men over dem alle hævede Kurir af Mecklenborg, med Tilnavn den Blodige, snart sit mægtige Hoved, lig Tidlen mellem giftige Urter;

thi kun faae Nar forløbe inden Magt eller
 Frygt næsten havde bojet deres hele Antal
 under hans Lehnssaag. Længe lod han Lu-
 dolf ufejdet; thi han frygtede dennes mæg-
 tige Arm, som hans troe Undergivnes Kjer-
 lighed og en retfærdig Sag laante dobbelt
 Kraft; men endelig troede han sig, begun-
 stiget af Lykken, ved forenede Rovers Magt
 stærk nok til at angribe ham. Baklende og
 modsigende vare de Efterretninger, som det
 usikre Rygte bragte til Rågens skovrige Ky-
 ster om Udfaldet af denne Kamp. Snart
 heed det, at Rurik, forladt af Sine, ind-
 sluttet paa sine Borge, fortrød at have ud-
 æffet den hvilende Løve; snart heed det igjen,
 at den ædle Ludolf var falden i retfærdig
 Kamp for sine Ejendomme. Vittegarde
 og hendes Børn overgav Rygtet nu i Bolds-
 mændenes Hænder, nu lod det dem igjen
 have frelst sig, og søgt et usikkert Tilflugts-
 sted i Dbotriternes vildsomme Skove.

Skjont Rudolfs og Littegardes Minde, som fra Barndommens tidlige Dage blev tilbage i Rudolfs Sjel, ifkun svævede dunkelt og utydeligt for hans Erindring, saa slog hans varme Hjerte dog fuldt af uroelig Deeltagelse, da fornyede Rygter stedse gjorde deres mislige Stilling sandsynligere. Den viise Sigfrid saae sin Yndlings Uroe, og for kjerlig at ende den, afgik han selv med en letseilende Snække til Warnovs sandede Udlob, Irgessfuld saae Rudolf hans Komme imøde.

Endelig, den syvende Dag, da Solen sank ned i de vællige, rødmeade Bolger, styrede den velskændte Snække ind mod den bugtede Strandbred. Rask ilede Rudolf ned imod Sigfrid.

Rudolf. Nu, Sigfrid! hvad bringer du?

Sigfrid. Elette, min Rudolf! ere de Efterretninger, jeg bringer. Den

ædle Rudolf faldt for Kuriks Sværd i
ulige Kamp, og hans Ejendomme bleve
et Rov for den blodstærke Voldsmand.

Rudolf. Men Littegarde og
hendes Børn?

Sigfrid. Om dem veed jeg kun
saa meget med Visshed, at de ere und-
gaaet Røverens Hænder. Sandsynlig-
vis tænke Bøndernes Skove saavel hende
som flere ædle Flygtninge et sikkert Til-
flugtssted.

Rudolf. (hæftig) Ha! Sigfrid,
lad os opbyde mine Mænd, lad os beman-
de mine Snækker, og slinge Havnens tru-
fende Lyn ned paa Voldsmandens Isse.

Sigfrid. Roelig min Rudolf!
thi Fornuft finder stedse den Vei, som
brusende Hæftighed forfeiler. Lad os først
søge at frelse de Levende, inden vi tænke
paa at hægne de Døde. Lad Klogskab sty-
re vore Fjed! Træde vi frem uden For-

Beredelse, da knuses vi under Muriks
Maat, som under et rullende Fjeldskred;
men følge vi forsigtigen vor Bei, er hans
truende Bølge ikke uovervindelig; thi
misfornøjede sukke allerede mange af hans
Lehnsmænd under det Jernaag², som it-
kun Overmagten kastede over deres Stul-
dre, og upaatvivlelig ville Rudolfs Mænd
glade flokke sig under dit Banner.

Rudolf. Handle da som dig tykkes.

Sigfrid. Først lad os søge at op-
buge den ædle Pittegardes Tilflugts-
sted, og naar hun er sat i Sikkerhed,
ville vi forsigtigen samle din Maat i hine
Egne, for, naar det gunstige Øieblik
kommer, med fuld Kraft at kunne virke.

Rast lod nu Rudolfs Bud gennem
Wittovs forsvangre Slette. Blussen-
de Ynglinger og kraftfulde Mænd flokke-
de sig jublende paa de høistavne Snæf-
fer. Den tredie Morgen hejsedes allerede

de svulmende Seil paa de bugnende Ma-
ster, og med fire Skibe forlod Rudolf
den fædrene Strandbred. Paa højre
Haand fluede de i Forbiseilingen Stub-
benitz's * takkede Forbjerg, saae den
høje Kongestuel, denne Evighedens
Obelisk, majestætisk hæve sig mellem de
lavere Gjeldsklinter. Allerede i Aartusinde

* Skov og Kridtsskipper paa Nagen.
Midt imellem de høje Klinter, der,
lig himmelskigende Taarne, reise sig
over hinanden, stiger den yderste Vint,
Kongestolen kaldet, nogle hun-
drede Fod lodret i Veiret. Ubeskrive-
lig skøn er Udsigten fra denne Højde.
Paa Høire og Venstre indsluttes man
af høide, korfrandsede Klipper, drøbt
under Fodderne bruser det uoverskuelige
Hav, og den jord-omarmende Himmel
begrænder ene den vidde Udsigt.

trods for dens skumbedækkede Barm Volgers
 nes Harme. Læt glæde de paa Venske
 forbi de mørke Ruiner af Svantevits
 nedstyrtede Templer, der engang kneisede
 skolt paa det høje Arkun. Dybt inde i
 det Sund, som skiller Vommerns
 Kyster fra Rågens tangflådede Strand-
 bred, viste sig for deres Blikke Stra-
 laas * Stad, glimrende mod den dalen-
 de Aftensoel, og allerede den følgende Dag
 bar en gunstig Vor dem frem paa War-
 novs bugtede Stromme. Ikke rullede den-
 gang som nu Warnovs sølvblaae Bolge
 mellem kornrige Agre og græsflådede Glet-
 ter, ikke hulede talrige Hjerder mættede
 paa disses blomstrende Fylde, ikke gjentød
 den glade Landmands tidlige Morgensang
 ved dens bugtede Bredder, ikke saae man

* Stralsund.

da den flittige Huusmoder synte ved sin Dørtærskel, ingen legende Børn om den Synslendes Gjed. Mørke, tykke Fyrrestove skjulte dens Bredder. Ubesøgte og eensomme vare de, naar ikke en havomsværmende Visking nu og da søgte Tilflugt der, naar den barske Nordvind taarnede Havets skumklædte Bolger.

I een af de mange Bugter, som Floden danner, bad Rudolf sit velforhyndede Mandskab at fæstne de stærke Stævne og oppebie nærmere Befaling. Nogle af sine paalideligste Folk bad han, hemmelig og forsigtig at gjennemvandre Obotriternes Skove ned imod Havet, og selv foretog han sig i Sigfrids Selskab en lignende Vandring.

Den første Dag fortsatte de deres Reise gjennem øde vidtstrakte Skove. Tavst og stille var alt omkring dem. Ingen Lyd mødte det lyttende Øre, uden

den bevingede Sangers Qvidren og Vin-
dens Susen i de mørke Fyrretoppe. Huult
og ængsteligt gjensløde Sigfrids og Ru-
dolfs tunge Godtrin i Skovenes Tensom-
hed. Allerede sank Solen til Hvile, og
endnu havde de ikke opdaget Spor af men-
neskelige Væsner.

Med den rødmenende Morgen beandte
de atter deres Vandring, og kom snart
i en Egn, som Naturens kjerlige Haand
moderlig havde smykket. Behagelige for
Niet fremviste skjonne frumløbende Dale de-
res blomsterrige Skjød mellem liflige Smaa-
høje, som, bedækkede med ranke Bøge
og ældgamle Ege, laae adspredt paa høj-
re og venstre Haand. Deres Haab her at
finde Mennesker steg, da de hvert Nje-
blik fandt tydelige Spor af Menneske-
haand og Menneskeslid. Dog, paa een-
gang standsede deres Fjed, med lyttende
Øre og speidende Blik stode de tavse ved

hinandens Side; thi nær ved dem og pludselig bævede igjennem Lunden Harpetoner, søde som Nattergalens tryllende Melodier, og snege sig til deres Øre. Sagte og forsigtige vandrede de efter Lyden, og stige op mellem tvende Høje, som her bævede sig i Beiret ved Siden af hinanden. Steil som den bange Fantasiemaler Vejen til Elysium, trang som Dydens Bane, snoede sig her en snever Stie op imellem Højene. Sagte bøjede deres Haand de esuomrankede Hænder til Side, og de befandt dem da ved Indgangen til en lille yndig Dal, omgivet af blomsterklædte Høje, fra hvis Toppe ærværdige, hundredaarige Ege vidt udstrakte deres levrige, skyggesfulde Arme. Ved Foden af den Høj, paa hvilken Rudolf og Sigfrid stode, laae i Egenes Skygge en lille simpel Boelig, og tæt uden for Døren af denne sad en ung,

øvindelig Glædning, fuld af Ynde og
 himmelsk Blidhed, tabt henbojet over den
 Harpe, hvis Toner nyelig vakte deres
 Opmærksomhed. De vare nær nok, for
 nøje at kunne betragte hende. Dog, in-
 gen Stildring! Jeg vil kun sige, hvad
 P e t r a r k, Kierligheds omme Digter,
 et Sted siger om sin forgudede Laura:
 „Naturen prægede denne Pige, og — son-
 derbrød Stempset.“ Det greb hun nu
 nogle rene, sjelfulde Afforder, og hæv-
 dede da sin solvklare Stemme; harmonisk
 samled den med Harpens bævende Toner.
 Saa fremmer to friskalklare Smaabække
 ved Siden af hinanden gennem blomsters
 klædte Enge; de flyde sammen, og risle
 da forstærket hen imellem Markroser og
 Kierminder, som frandse deres Bredde.
 Endt var den Yndiges Morgensang.
 Med Ro og stille Hengivenhed hævdede hun
 sit Blik imod Himlen, en mild Taare per-

tede i hendes herlige Die. Henreven af sine
Borneemesser vilde Rudolf ile frem, men
Sigfrid standsede ham, da han saae en al-
drende Kone trine frem af Hyttens lave
Dør og nærme sig Pigen.

Fromme Pina! begyndte hun, saa
tidligt bringer Du allerede den Evige Din
Morgensang.

Pina. Moder! mine Morgenarbejder
vare forrettede, den herlige Morgen loffede
mig ud, og det skionne Skuespil, som den
vaagnende Natur skænker, vakte min Sjæl
til Andagt.

Moderen. Himlen er ikke uretfær-
dig, engang vil sikkert ogsaa din Lykkes
Soel stige.

Pina. Og er jeg da ulykkelig? Jeg
har Fred i Hjertet, og Du elsker mig.

Moderen. Og dog kunne vi ikke
skjule for os selv, at vor Gilling er tung,
og vore Udsigter mørke.

Lina. Der lever et al godt Forsyn,
 omst vaager dets kjerlige Øie over hver le-
 vende Skabning, Moder! Sandelig, vi
 ere ikke forladte, ikke glemte.

Moderen. Jeg veed det. Men
 hede Taarer væde dog ofte mit natlige Seje,
 naar jeg erindrer, at dine Dages Foraar,
 Dit Livs Blomstertid, svinder glædetomt
 hen i denne fjerne Uderken.

Lina. Mit Liv er ikke glædetomt.
 Vel er den sande Glæde en spæd, en fjelen
 Plante, og en let Haand skal der til at
 pleje og opelske den; men har man først lært
 dette, saa groer den villigere, frodigere og
 raskere paa Ringheds eensomme Blomster-
 bed, end i Rigdoms pragtfulde Have; thi,
 som den blye Martsskiol, under Glæden stille
 Roelighed; støjende Tummel, vilde Udspre-
 delser ere fremmede for dens Væsen.

Moderen. Takket være den milde Himmel, som skænkede Dig denne fromme Taalmodighed, denne stille Hengivenhed.

Lina. Tidlig plantede Du dem selv i mit unge Hjerte.

Rudolf og Sigfrid afbrøde nu denne Samtale, i det de med langsomme Skridt ærbødigen traade frem. Forsætted trine Moder og Datter tilbage, dog snart fattede den første sig, og spurgte:

Gremmede! Hvad ville I? Hvad søge I her, hvor ingen Veie gaaer, hvor ingen Godstie slynger sig?

Rudolf. Vildfarende omvante vi i disse uvejsomme Skovstrækninger, ængstelig søgte vort Nie allerede en Udgang, da denne savre Piges trøllende Morgensang vilde os Veien til Din Bolig. Bederqvælgelse til den Vandring, som forestaaer os, om mueligt en Vejledning, som sætter os i Stand til at finde Udgangen af Skov

ven, see! det er alt hvad vi søge; kan, eller vil Du ikke skænke os nogen af Delene, da vandre vi tavse videre; og ønske I at være skjulte, da skal vor Mund ingensinde forraade, hvilken Skat Benden gemmer i Hjertet af sine uhyre Skove.

Moderen. Aldrig gif i bedre Dage den hungrige Vandrer uvederqvæget fra min Dør, ogsaa I skulle det ikke. Lidt maatte Du desuden kiende Menneskene, naar Du ikke vidste, at Medlidenhed, at Deeltagelse i Ulykke fornemmelig maae søges under Ringheds Straatage.

Sigfrid. Jeg veed det. Hundrede gange søgte jeg dem forgjæves i de gylde Herre-Sale, men fandt dem kun i Armodens Hytter.

Moderen. Mand! Dit roelige Hje maatte endnu lyve frygteligere end Din Tale, dersom Du skulde være i Stand til, at bringe Jammer og Elendighed ind i

denne snevre Dal, hvorhen nogle arme Dødelige flygtede med det eneste, som Skjebnen levnede dem af sundne Dages Lyksalighed, en rolig Samvittighed og Mindet om en brødesfrie Wandel. Derfor kommer! og vær mig velkomne!

Under denne Samtale hvilede Rudolfs Øje ufravendt paa den rødmende Lina. Ofte mødte Linas Blikke det, højere farvede da Ufkyldigheds Purpur den Yndiges Kinder, og hurtig sank hendes Øje til Jorden, imedens hendes Fingre sagte legede med Harpens tavse Strænge; dog blye hævede det sig atter, for uvilkaarlig at søge den skønne Rudolf. Med venlig, uesterlignelig Blidhed førte hun ham ind i den lave Bolig. "Vær os velkommen", sagde hun med en Belyd i Stemmen, der sneeg sig dybt i Rudolfs ubevogtede Hjerter.

De traade ind. Udfødes i Værelset sad en graahærdet Mand, beskæftiget med at flette Sivmaatter. Med Forundring i hver Mine rejste han sig, da de Fremmede trene ind. Lavs satte han sig langsomt ned igjen, betragtende dem, medens han arbejdede, af og til med et forskende Oje. Alting her var Mærket af Tarvelighed, som grændsede nær til Mangel, men trindt om herskede dog Retshed og Orden. Huld og venlig som en velgjørende Engel, svævede den huuslige Pina munter omkring, og snart stod et landligt, simpelt Maaltid tilberedt. Brød og Mælk og velmodne Frugter prydede det tarvelige Bord.

Der gives Mennesker, i hvis Barm Naturen, denne Skabningens fjerlige Moder, har nedlagt de samme Følelser, de samme Tilbøjeligheder, den samme urofselige Hengivenhed for Dyd og Retfæ-

fenhed; lad den halve Jordklode adskille disse Mennesker, lad dem opvoxe ved Nordpolens evige Ijsfjelde og i Sahara's brændende Sand, ved Indus's palmebrandseede Bredder og Dhy's uvenlige Udløb! alligevel naar Tilfældet, dog nei! ikke Tilfældet, thi dette Navn er Haan imod Forsynet, naar Styret af vore Skiebner samler disse Mennesker, da behøves kun faa Øjeblikke, og deres Hjerter nærme sig hinanden; faa Timer, og de knyttes fastere, end om en halv Menneskealder havde været deres Samværelses Tidrum.

Saaledes vare de Menneskers Hjerter beskafne, som en lille, snever Hytte her indstuttede. Menneskesjenderen vil det derfor ikke falde besynderligt, at det varede fort, meget fort, inden Sigfrids venlige, ukunstlede Sprog, inden Rudolfs blide, deeltagende Mine tierligt

sammenknyttede det Baaud, som overeensstemmende Tølelser allerede havde flattet, og stemte deres Sjæle til Fortrolighed, denne hulde Trosterinde i Livets mangehaande Lidelser. Den dybe Tungfærdighed, som med saa skarpe, saa umiskjendelige Spor havde lejret sig paa Linas Moders Ansigt; den stille Kummer, der, lig enkelte Regnskyer paa den blaae, venlige Middagshimmel, svævede over Linas Pande, viste tydeligt, at Skiebne havde strøet skarpe Torne om deres møjsomme Vandring. Inderlig Deeltagelse fyldte Sigfrieds og Rudolfs Hjerter, og denne vakte levende Attraae hos dem til at kjende de Aarsager, der havde bevæget disse Edle til at staa menneskeligt Samfund og opstaae deres Boelig i Skovens Ensomhed. Højere steg denne Attraae ved Haabet om, at Fortællingen om deres Skiebne mueligt kunde

indeholde Efterretninger, der kunde lette deres Undersøgelser, der, liig veiledende Stierner, kunde styre deres vildsomme Vandring.

Omfrider begyndte Sigfrid, i det han vendte sig til Moderen: Det flygtigste Bekjendtskab med dig og denne hulde Pige, der blomstrer her, som den eensomme Alperose, ukjendt af Vandreren, overbeviste os snart om, at denne Orken ikke altid har været Eders Opholdssted. Grunde, ved hvilke min unge Ven og jeg sikkert ikke have Anrsag at rødme, vække varm Attraae hos os, til nøjere at kjende Eders Skjebne.

Moderen. Din Formodning er maaſkee rigtig; men tillad mig med et tåt Glor at skjule de fremfarne Dages Begivenheder. Mindet om tabte Glæder tjener ene til at vække den slumrende Smerte og stemme Sjelen til fornyet Jammer.

Sigfrid. Uden Skaansel at opre-
ve den Ulykkelige's halvslegte Vunder er
Grusomhed; men vil Du vel falde Læ-
gens kjerlige Omfarg med dette Navn,
naar han med en let Haand undersoger
Saaret, for at lindre, hjelpe og læge?

Moderen. O hvad nytter det vel?
Smertelig ville maaſkee mine Ord ryste
Eders deeltagende Hjerte; men min Kum-
mer, ak! den bliver i mit Barm.

Sigfrid. (trøstende) O ſig det
ikke. Stundom lykkes det dog at bortvæl-
te Kummerens Byrder fra den Lidendes Sjæl,
endſkjøndt Dødsſangen alt ſuſer og Høſtfor-
men begynder at ryste Bladene. Ogsaa
for Dig er der Lindring og Hjelp, naar
Du kun aabner Dit Øre for Fornuftens
overtalende Stemme.

Moderen. Hvad er Fornuft?

Sigfrid. (raſk) En Havn i Li-
delsers Storme, et Anker i Miſsmods

forte Niebliske, en Tilflugt for Mishaaabs
angstelige Dvaler.

Moderen. Og har Du da aldrig
hørt, at man kan strande midt i Glædens
sikre Havn?

Sigfrid. Lad saa være, styrter
end alting sammen, saa staaer dog Med-
lidenhed, som en venlig Engel, imellem
Ruinerne og byder den Synkende sin hjæl-
pende Haand.

Moderen. Ederes Deeltagelse for-
tiener min Fortroelighed. Jeg vil under-
rette Eder om vor Skjebne. Den er i det
mindste et sørgeligt Exempel paa Ubestan-
digheden af menneskelig Lyksalighed. Roe-
ligt og lykkeligt svandt mine Dages smil-
lende Foraar, let svæver min Erindring
hen over disse Dage, som Vjet over en
stor blomsterklædt Glette. Skyldfri var
min Sjæl og reen som Himmelens klareste
Blaae, mit Hjerte roeligt som den speil-

glatte Søe, ikke saaret af egen eller andres Elendighed. Himlen skænkede mig en Mand, O! lignede alle Mænd ham, da vilde huuslig Lyksalighed ikke saa ofte være landflygtig paa Jorden. Venlig vandrede han ved min Side, kjerlig understøttede han den Svage, mandig jevnede han hver mødende Hindring. Fast og uroffelig var han som Klippen i Havet, naar huusligt Held fordrede det, og dog i samme Øjeblik overbærende med mit Kions mangehaande Svagheder. O! han var blid og om den sidste Dag som den første. Jeg var sunde Børns lykkelige Moder; jeg saae dem opvoxe, dannede for Dyd og Ufkyld af en fortreffelig Fader. Milde Himmel! Jeg var lykkelig, saa lykkelig! Ethvert mit Pulsslag var Glæde.

Lina. (med en perlende Taare i Øjet) Mit Hjerte haaber saa sikkert, at

mangen sildig Glædes Rose endnu vil spire
om Din Vandring.

Moderen. Neppe, gode Pige! neppe. (Efter en Pause) Den misundelige
Skjæbne sandt min Lykke for stor; kun saa
Slag, og den sank sonderknuget til Jorden.
Allerede længe sukkede Bøndernes sødligere
Egne under Borgerkrigens Rædsler, allerede
længe besyngtede Mødeløggelsens Morder-
engel med sine mørke, frygtelige Binger
disse frugtbare Egne, og Dampen af myr-
dede Brødres Blod steg alt længe mod den
høvnende Himmel. Endnu rystede kun For-
tællingen om disse frygtelige Scener vore
Siele. Dog, nærmere og stedse nærmere
rykkede Uvejret frem, som en Jordstælv- for-
kyndende Torden rullede det endelig hen
over vore Gletter. Rurik af Mecklen-
borg = = =

Rudolf. (Afbrydende hende) Ru-
rik, Rurik af Mecklenborg?

Moderen. Altsaa har Voldsmandens Navn allerede før naaet Eders Dre?

Sigfrid. Overhyllet med Skjændsel, ledsaget af Uffrye førte Rytet hans Navn uden for Vendernes Grændser.

Moderen. Paa Nord og Vdelæggelse havde Kurik bygget sit Herredomme over Vendernes sydosflige Egne, og beherskede allerede disse i nogle Aar med sit blodige Jernsepter. Tungt og trykkende hvile hans Aag paa de ulykkelige Indbyggeres modkræbende Skuldre; trindt om lode de Undertryktes anklagende Sukke, medens Kurik mellem vilde Udsavelsler søgte at dæmpe Samvittighedens Stemme. Paa denne Pasternes Skueplads, traadde man koldt Ret og Retsfærdighed under Fodder; man spottede Godgjørenhed, Menneskekjerlighed og alle hine Skjønne, venlige Baand, der kjerlig slynge sig om den lidende Menneskehed; man haanede

grusomt den modstræbende Piges døende Dyd. Dog, lad mig vende Biet bort fra disse Scener, og lynsnar svæve min Erindring hen over de følgende! Nu styrtede Rurik paa eengang, som en brusende Fjeldstrom, hen over vore fredelige Egne. Han fandt Modstand, eftertrykkelig Modstand, men Overmagten var for stor. Vi tabte den ene af vore Besiddelser efter den anden. Da den sidste af vore Borge med stormende Haand blev indtaget af Rurik, flygtede Lina og jeg, skulde i Bardedragt, giennem en hemmelig og bekiendt Løngang, efterat ieg med unævnelig Smerte havde tiltrykket den ædelste Mands Dine, som nogensinde faldt i retfærdig Kamp for sine Eiendomme. Min Søn, af! min ullykkelige Ludvig, en fortræffelig Ungling, modig som en ung Løve, reev sig ved Faderens blodende Legeme af mine Arme, og styrtede sig i den vil-

bedste Kamptummel; han forsvandt for mine Øine, sikkert faldt han for Sværdenes Skarphed i sin kraftfulde Ungdom, lig den unge, frodige Æg for den tunge Dre. I flere Dage bankede vi flygtige omkring. Vor Dragt skaffede os Modtagelse og Ophold. Endelig stodte vi tilfældigviis paa denne ædle Olding. Liggende Hændelser aabnede vore Hjerter, lidt efter lidt fortalte vi ham vor Skiebne. Han forte os til sin skjulte Boelig, i hvilken han havde søgt Tilflugt for sine Fjenders Forfølgelser, og næsten et Aar have vi nu i denne eensomme Dal levet i Sikkerhed og Roe.

Med stedse stigende Uro hørte Rudolf denne Fortælling; stormende bankede hans Hjerter, med ungdommelig Hæftighed raabte han:

End dog denne frygtelige Uvisshed i
hvilken min Sjæl svæver! hvad heed den-
ne Mand? hvad heed din Lina's Fader?

Moderen. Hvad nytter det dig vel
at vide hans Navn, unge Mand? (i det hun
smertelig lægger Haanden paa Hjertet) Det
bliver her.

Rudolf. (hæftig) Og hvorfor skulde
jeg ikke nævne det? han heed Rudolf,
Rudolf af Rærhoff.

Moderen. (langsomt, med Smertens
dybe Accent). Ja! saa kaldte man den Edle.

Op sprang Rudolf af sit Sæde; hæf-
tigt indsluttede han begge hendes Hænder i
sine: Takket være den algede Himmel: raabte
han, som styrede vore Fjed i Skovenes vild-
somme Nat. Litlegarde! Moder!
du kjenner mig ikke; du kjenner ikke din Ru-
dolf, din Broders Son. Barnet Ru-
dolf sumrede dog saa tidt paa dine Arme
og legede i dit Skjød.

Dog, hvorfor skulde jeg udmale denne Scene, hvorfor skildre Pittedgardes stumme Henrykkelse, da hun i denne Rudolf, hendes Ungdoms Idol, der saa herlig var fremvoret til Mand, fandt hendes frelsende Hævner? Lina's og Rudolfs tavse Glæde, da de ved Slægtskabs Baand saae sig saa noje forbundne?

Roelige og sorgfrie svandt de følgende Dage i Venfæbs og kjerlig Fortroeligheds Stiød. Medens Sigfrid med Oldingen Uller, der noje kjendte Egnen, vandrede til Højre og Venstre, for at undersøge Kuriks Styrke og Forsatning, og berede alting til et heldigt Udfald, vare Rudolf og Lina lykkelige i hinandens Selskab. Stedse var Rudolf Lina's troe Pedsager, naar ikke huuslige Gysler kaldte hende bort. Omhyggelig spejdede han i hendes lyse Øie, for at gjette hendes Sjæls sagteste Ønsker, og opfyldte dem, inden de løbe fra hendes

Læber; som en tjenstfærdig Genius omhyr-
 vede han hendes Fied, for at vise hende disse
 smaa Omhyggeligheder, der saa venlig for-
 høje og forskjønne hunnelige Glæder; disse
 smaa Tjenester, som det elskende Hjerter er
 uundtømmelig i at udfinde, og som ene den
 blide, sømme Qvindesiel rigtigt forstaaer at
 sætte Priis paa og gjengjelde.

En Færdighed, som Rudolf i Barn-
 dommens sorgløse Dage havde erhvervet sig,
 bidrog ogsaa til at føre deres Hjerter nær-
 mere sammen. En gammel Skjald, som i
 Rudolfs første Unglingsaar opholdt sig
 paa Schöna u, lagde tidligt Mærke til hans
 varme, deeltagende Hjerter, hans raske, dris-
 selige Fantasie. Naar da Rudolf, træt af
 Baabensoveller, i Uffos lærerige Selskab
 opluedes ved Fortællingen om Oldtidens
 Manddom, om Fædrenes Mod; da gav den-
 ne, som kjendte Musikkens Almægt over det
 menneskelige Hjerter, ham Harpen i den vil-

lige Haand, og lærte ham at fremloffe de søde Toner, der saa venlig snige sig gennem Dret til Hjertet, og loffe milde Taa-
rer i vort Øie. De ukjendte Fornemmelser, som i den hulde Lina's Selskab gjennem-
strømmede Rudolfs Hjerte, vakte den slum-
rende Digterevne. Begeistringens Lyn om-
flammede ham. Han besang Naturen og Dy-
den og huuslig Glæde. Ofte naar Aftenens
Stjerne blidelig tindrede paa Himmels
Hvælving, naar Roe og Fred og Hvile laae
sagte udbredt over Skabningen, da lode
Rudolfs og Lina's glade Vexelsange i
Aftenens tavse Fensomhed.

Ukunskede vare Rudolf og Lina,
som Naturen omkring dem, aabne vare de-
res rene, ufordærvede Sjele; thi i de Dage
gjeldte endnu Huuslighed, Sagtnodighed
og alle stille Dyder for Qvindens herligste
Prydelse, og derfor var det endnu Moderens
Fjønnefte, mest lønnende Arbeide, selv fier-

ligen som Gartneren, der fremloffer den yn-
 dige, duftende Rose, i Pigens himmelrene
 Sjel at fremelske alle de blide Dyder, ved
 hvis Udøvelse hun selv var agtet og elsket.
 Ikke søvgjorde da, som nu, rasende Forlystels-
 sessyge Qvindens Sjel; ikke gjorde Jagt ef-
 ter støjende Udspreddelser hende kold for
 huuslige Glæder og de hellige Moderpligters
 Opfyldelse; Ikke betroede hun da i frem-
 mede, at! ofte iskolde Hænder, Omfor-
 gen for sit Barns unge vorbløde Hjerte.
 Thi saa ofte forsvinder under denne kjøbte
 Pleje, den blide ulignelige Qvindelighed,
 og giver Plads for Forfængeligheds Pragt-
 blomst; saa ofte tabes under Nutidens
 Dannelses Qvindens store Bestemmelse af
 Sigte: Midlet betragtes som Niemeed,
 Smaating behandles som Hovedsag og Ho-
 vedsagen som Bagateller. Men Ung-
 lingen blev da ej heller anført til at

efteriage Skinnet, han skulle dengang ikke synes meer end han virkelig var; man havde ingen intellektuelle Drivefasser, hvor Forsængelighed og Glimresyge fremklæffedes, hvor Spiren lagdes til denne Egoisme, denne daarlige Selvtillid, der for det meste stempler vore Dages fremvoksende Slægt, og mægtigen, standser hvert Fremfærdt mod sande og nyttige Kundskaber.

Liig unge frodige Planter, hvilke Naturen selv moderlig har pleiet, stode Rudolf og Lina, dens rene, ufordærvede Børn der, fremmede for Forskillelse, fremmede for alle kunstlede Fornemmelser. Allerede havde Følelsen af hinandens Værd vakt varm, inderlig Agtelse i deres Hjerter. For Mennesker i Rudolfs og Linas Stilling er der kun et lille Skridt imellem Agtelse og Kierlighed. Snart var dette Skridt gjort og snart, til-

skede de hinanden deres Fornemmelser. En Aften da Litlegarde og Sigfrid hvilede uden for Hyttens Dør, traadte Rudolf og den rødmende Lina Arm i Arm frem for dem, og bade Litlegarde om hendes moderlige Velsignelse.

Hort raabte Litlegarde: I overraske mig Børn! uendelig behageligt overraske I mig. Gud! Saa ere da selv mine kjæreste Drømme opfyldte.

Din Velsignelse Moder! Din Velsignelse over dine glade, dine lykkelige Børn! flammede sagte den rødmende Lina.

Min moderlige Velsignelse følge Eder, elskede Børn! Gode, omme Lina! stedse være Sagtmod og Taalmod dit skønne Hjertes simple Prydelse, da skal du være din Rudolfs Haab og Glæde, da skulle under din venlige Pleje mit Livs sidste Dage svinde blide som en Foraarsmorgen. Og du Rudolf! snart min Son, du skal kjerlig

erstatte mig min tabte Ludvig, du skal
være min svage Alders Støtte, at ingen
Storm, ingen voldsom Orkan omkaster mig.
Himlen velsigne Eder!

Rudolf og Lina vare lykkelige,
lykkelige som i Barndommens første salige
Dage. Dog, mismodig lægger jeg her
Pennen; hvorledes skulle jeg vove at skildre
lykkelig Kierligheds venlige Glæder, vove
at male dens tryllende Scener? Uden Kraft
og Liv vilde Materiet staae der, som et
stumt, mislykket Natstykke; thi hvorfra
skulde Farverne vel faae Styrke og Lys?
Dog, den elskende Yngling og den kjerlige
Pige kalde ickun det lykkelige Nieblis tilba-
ge, da det første uskyldige Kys sagde dem,
at de elskede og elskedes; lys og klar skal da
Fantasien fremtrykke for dem Erindringen
om den første Kierligheds navnløse Fryd.

Dog, snart svinde Kierligheds Glæ-
der. Faa Dage efter meldte Sigfrid,

at hans Planer vare modne, at Midlerne til deres Udførelse lode haabe et lykkeligt Udfald. Han foreslog først at bringe Lina og hendes Moder ombord paa et af Rudolfs Skibe, for i Sikkerhed at lade dem afgaae til Vittov. Derpaa vilde han forene sine Tringere med Kuriks misfornøjede Vassaller, som i Stilhed beredte sig paa at virke i Forening med dem. Hæftigt modsatte Rudolf sig Linas Afreise; hun skulde blive i Nærheden, for, saasnart mueligt, at dele hans Triumph, for, saasnart mueligt, ved ham at indsættes i sine tabte Rettigheder. Da nu den gamle Uller forsikrede, at i de tolv Aar Dalen havde tjent ham til Opholdssted, vare Rudolf og Sigfrid de eneste, som uden Veiledning havde fundet dens skjulte Indgang; og da endelig Lina selv formodentlig for at være sin Rudolf desto nærmere, yttrede det Ønske at blive, saa op-

gav Sigfrid denne Deel af sin lagte Plan, efterat han endnu engang havde foresillet dem de Farer, som muligen kunde møde. Rudolf! Lina! sorgende forlod Eders Skyttaand Eder i disse Øjeblikke, svagt forsøgte hans kjærlige Haand, i det han søgte, at løfte det Glor, som skjulte Fremtidens Dage for Eders Øie, men, den ubøielige Skiebne tillod det ikke.

Efter et varmt Farvel forlod Rudolf i Sigfrids Selskab Kjærligheds Dal. Dykkelig fandt de deres Følk paa det Sted, hvor de havde forladt dem, ikke uden Beskymring over deres lange Graværelse. Snart begave de sig paa Tilbagevejen, og inden faa Dage befandt de dem atter i Nærheden af Lina's Opholdssted. Deres Krigere lode de her standse. Paa Kjærligheds lette Binger sloj Rudolf gjennem Dalen, langsomt og roeligt fulgte Sigfrid hans flygtige Fjed. Dog, hvo maler Ru-

Rudolfs ængstelige Forundring, da han fandt den lave Boelig tom? hans stigende Beshyrtfælde, da han efter gjentagen Efterfølgning overbevistes om, at der ingen Lina, ingen Littegarde fandtes? hans vilde Hæstighed, der nærmede sig til Raserie, da Sigfrids roeligere Omrundt omkring opdagede Spor af voldsom Bortførsel? Omhyrtet laae det simple Boestab sonderbrudt paa Gulvet, henkastet i en Krog Lina's Harpe. Uden for Døren saae man tydelige og friske Hestespor i det bløde Græsvar, og ved Hyttens Dør var et Sværd nedstøkket, formodentlig glemt af Ejeren, hvem det i en Kamp af denne Natur havde været til Hinder. Grændseløs var Rudolfs Jammer. Han anklagede Forsnyet, han anklagede sig selv. Ofte forsøgte Sigfrid at nedstemme hans Smerte til den Grad, som gjør roeligt Overlæg mueligt, men

forgjæves, hans Smerte var for nye og for voldsom.

Imod Aften kom en Mand langsomt og sørgmodigt vandrende gennem Dalen. Det var Uller. Som en løsladt Storm foer Rudolf ham imøde. Med en Hær af iilsomme Spørgsmaal bestormede han den trætte Olding, uden at lene den Tid til at besvare et eneste. Dog, endelig lykkedes det ham, skjønt stedse afbrudt ved Rudolfs Spørgsmaal, at fortælle det lidet, han vidste, til Underretning.

For nogle Dage siden havde Uller en Morgen tidlig forladt sin Boelig, for efter Sædvane at indsamle Levnetsmidler. Paa den anden Side af Skoven havde han langt fra seet enkelte omstreifende Høbe af Kyttere og Godsfolk; forundret over dette usædvanlige Syn havde han erkjendiget sig om dets Aarsag, og med

Besigtigelse erfaret, at man havde meldt Kurik, at fremmede, væbnede Snæsker Tid efter anden landede paa Kyterne, at man havde bemærket Krigere i samlede Hobe leirede i Skovene. Hurtig havde Kurik givet Befaling at undersøge, hvorvidt det forholdt sig, som Røgtet berettede, og hinc Hobe, som Uller saae, udrettede dette Erinde. Saa hurtigt som muligt vendte Uller tilbage, men fandt sin Boelig tom. Formodentlig havde de omstreifende Krigere opdaget den og bortført Pina og hendes Moder, som Høgen de værgeløse, slagrende Duer. Den følgende Morgen var Uller vandret ud, for om muligt at opdage den Vej Røverne havde taget, men snart havde han tabt deres Spor, og efter tvende Dages Efterforskning vendte han nu udmattet og fufhymerfuld tilbage.

Det var ingen Tvivl underkastet, at Lina og hendes Moder vare henbragte til en af Ridderborgene paa den anden Side af Skoven; men ligesaa vanskeligt som farligt var det at opdage, hvilken af disse, der indstuttede dem inden sine Mure. Da Uller trindt om nøje kjendte Egnene, og da den udelevde Oldings Person ingen Mistanke kunde vække, saa tilbød han sig at foretage en Vandring dybere ind i Landet, for at opdage de Forsbundnes Opholdssted. Dog, paa eengang foer en Tanke, hurtig som et Lynglimt, igjennem Rudolfs Hoved. Tilsomt sprang han op, og hentede fra et andet Værelse de Bardebragter, i hvilke Lina og hendes Moder vare flygtede fra Kærhoff. „Denne Dragt“, raabte han! „viste Lina mig engang med en taknemmelig Taa-re. Den frelste min elskede Pige af Voldsmandens Hænder, og jeg skal under dens

venlige Skjul anden Gang befrie hende. Min Harpes Trolletoner skulde aabne mig Borgenes hemmeligste Venskamre, og Kjerlighedens Genius skal føre mig gennem Fængslernes Nat til min elskede Pige.

Allerede tidligt den følgende Morgen var Rudolf rejsesærdig. Bardernes hellige Insula slyngede sig imellem hans lysebrune Pøkker. En lang, viid Kiortel, ombunden med et simpelt Belte, omgav hans Legeme; i Beltet hang det korte Bardsværd, over Skuldrene Pinas Harpe. Varmt trykkede han sine Venners Hænder, og efterat han af Uller havde modtaget den fornødne Underretning, tiltraadte han fuld af Haab sin farlige Vandring.

Men, Haabet — denne tomme Beroligelse for Ulykkelige — bedrog ogsaa ham. I tre Dage vandrede han allerede omkring, allevegne sandt han Spor af

Nød og Elendighed i det udmarvede Land,
 men intet, intet Spor af sin elskede Vi-
 ge. Sin meeste Opmærksomhed henvendte
 han paa Ridderborgene, hvis Besiddere i
 de Dage vare ligesaa bekendte for deres
 vilde Tapperhed, som for deres raue Sæ-
 der, der tillode dem enhver Udsvævelse,
 enhver frænkende Fornærmelse imod Svag-
 hed og lidende Ukyld. Mange af disse
 vældige Bygninger, som Stoltthed, eller
 Herkesyge, eller Kanelyst havde optaar-
 net over Gletten, sandt Rudolf ode og
 ubeboede; tavse, flønt udtryksfuldt, vidne-
 de de om, at alt er forgjængeligt under
 Solen. Deres stolte Taarne, som syntes
 at spotte Evigheden, laae, ved Tidens
 fortærende Tand eller Krigens ødelæggen-
 de Haand, nedkastede i frygtelige Ruiner,
 hvoraf den levende Fantasi dannede tusin-
 de forskellige Billeder. I de vedbendom-
 pyngede Muurriste tudede den eenlige

Ugle sin rædselsfulde Mattesang, de ful-
 sorte Narne, som den siældne Vandrers
 Godtrin ei mægtede at skrække, hævede
 deres harse Stemmer i de gamle Eggetoppe,
 som indhyllede Ruinerne i tungsin-
 dige. Udyrkede laae de grødesfulde Marker,
 den sørgelige Tidsel, og det aagre-
 detræ * skulte de frugtbare Agre. I Nær-
 heden af disse Ndelæggelsens Skuepladse
 fandt Rudolf nu og da en udlevet Ol-
 ding, hvis Haar Kummer for Tiden hav-
 de bleget, paa hvis indfaldne Kinder
 Elendighed tidligt havde draget sine Furer,
 der med svage Hænder søgte at opholde sit
 kummerfulde Liv. Guld af mørk Tungsin-
 dighed vendte Rudolf sig fra saadanne
 Egne hen til andre, hvor han havde me-

* Dette saare skadelige Ufrud kaldes i
 Mecklenborg Hasengeil.

re at haabe, men ogsaa mere at frygte; til de Egne nemlig, hvor hine Smaatyranner herskede, som i de indvortes Stri-ge enten havde beholdt Overhaand, eller ogsaa tvungne af Overmagten havde modtaget deres Besiddelser som Lehn af den mægtige Kuris. Alt gjensod her af udsvævende Gilder og støjende Driffelag; sjældnere, men tungere, hørte man her Elendigheds Sukke; thi Frygten undertvang dem.

For det meste aabnede Rudolfs Dragt ham allevegne uden Vanskelighed Indgangen til disse Steder; af muelig Smildhed anvendte han for at opdage, om hans Vige maaskee kunde være skjult i een eller anden af disse Uskyldighedens Morderhuler. Ingen af dem forlod han, saa mange Farer han end udsatte sig for, inden hans Efterforskninger havde forvisset ham om, at man her intet vidste om

hans Vige, men med denne Visshed for-
lod han ogsaa dem alle. Enhver Aften
med den synkende Soel sank hans Haab
dybere, og hver Morgen, naar han, efter
en uroelig Slummer, rejste sig af sit
haarde Leje, vare hans Forhaabninger saa-
gere, og mørkere Tungsindighed lejrede
sig om hans Tøse.

Den fjerde Dag imod Aften kom han
i en Egn, der ikke i saa høj en Grad
syntes at have været Borgerkrigens vilde
Tumleplads. Behagelige laae Markerne
udstrakte mellem yndige Skovstrækninger,
og bare fjendelige Spor af sildigere, om-
hyggeligere Dyrfning. I Baggrunden laae,
paa en frugtbar Slejste, ved en temmelig
betydelig Søe, en gammel ærbørdig Borg,
mod Landsiden omgivet af gamle Egetræer
fra Oldtidens fjerneste Dage. Stolt hæ-
vede sig dens høje Tårne og Tinder over
de lavere Eratoppe, pragtfuld spillede den

basende Soels ildrøde Straaler paa de gylde-
ne Gloje og de faaberdækkede blodrøde Tager,
hvis uhyre Rjempefygger naaede langt ud
over Sletten.

Ogsaa her maae du søge, tænkte Ru-
dolf, i det han vandrede hen imod
Bredden af Soen, og klar, som Solen
gjennem Høstmorgenens Taager, funklede
en Straale af Forhaabning gjennem de
Sørgmodigheds Skyer, der svævede om hans
Pande, hans Blik blev lyst, som Aftenens
Guld, der ventlig følgede ham imøde. Lyk-
kelige Ahnelser fyldte hans Barm, og lod-
de ham haabe Glæder, som han dog ikke
tænkte sig tydeligt. Han havde nu naaet
Soen, ved hvis modsatte Bredde Borgen
knejsede i sin hele gothiske Pragt. Langs-
omt vandrede han langs hen med Bredden,
roelig som hans Siel i disse Nieblikke var
hele Naturen. Den synkende Soels aller-
sidste Straaler brøde sig i Horizontens lette,

lyse Skyer, og farvede med luende Guld;
dises Kanter ufterlignelig skønne. Blid-
indhyllt i Aftendæmringens halv igjennem-
sigtige Slør laae Egnen udbredt for hans
Øje; tavst var alt omkring ham, ikkun en-
felte Lærkers fildige Aftensang afbrød Na-
turens høitidsfulde Tavshed, sagte trillede
Søens solvklare Belger, fra deres krusede
Overflade straaede, tusinde Gange mang-
foldiggjort, den venlige Aftenstjernes Bils-
tede tilbage.

Rudolf befandt sig nu ved Indgan-
gen til Skoven, som, foruden en meget
bred Grav, paa denne Side omgav Byg-
ningen. Et høit, rundt Taarn, som fra
Hjørnet af Muren sprang ud i Graven, vakte
især Rudolfs Opmærksomhed; thi i
Sommeraftenens Skumring oinede han stær-
ke Jerngittere, som omhyggeligt forvarede
hvert Vindue. Ved Roden af et gammelt
Egetræ besluttede han, at tilbringe Nat-

ten, for med den tidlige Morgen at begynde sine
 Undersøgelser. Lavs sad Rudolf lænet op
 til den hundredaarige Stamme, ei Folger-
 nes sagte Hvidfien mellem Søens Siv, ei
 Vestervindens Gusen i Egens Toppe for-
 maaede at dylse ham i Slummer; thi lyst
 og klart skævede hans elskede Lina's Bil-
 lede for hans Erindring, og Sønnen flyg-
 tede fra hans Øje. Det var Midnat.
 Mellem lette Skyer gled Maanen frem paa
 den venstre Side af Bygningen, og spredte
 sit zittrende Guld paa Trærnes Toppe,
 snart var ogsaa Laarnet oplyst af dens ble-
 ge Straaler. Rudolf kastede et Blik
 derhen. Et aabent Vindue vakte hans
 Domærksomhed, og denne steg, da han
 gjennem Jerngitteret troede, at see en hvid
 Gestalt skæve forbi Vinduet. Haab og
 Frygt gjorde ham stum og raadvild. Dog,
 paa eensgang naaede en Lyd af velkjendte,
 yndige Toner hans Øre. God som Haa-

bets opmuntrende Tryllestemme lode Toner-
 ne i den eensomme Nat; thi hvor kunde
 Rudolf mistjende Pina's ømme, flagende
 Toner. Gjerne havde han' med Tordenrøst
 udraabt hendes Navn, men, Kjerlighed og
 Forsigtighed bøde ham at tie — og vente.
 Druffen af Glæde, slum af Henrykkelse
 og froe Beslyrtelse stod han lænet op til
 Egens ujævne Stamme, og intet Ord fra
 Pina's Læber undgik hans Øre. Hun
 sang:

Ak! Livet er ofte en trykkende Klæde
 af centnertung Kummer, af Corrig og
 Harm,
 tidt svinder, som Skygger, den smilende
 Glæde
 og levner kun Savn i den sorgfulde Varm;
 da ene i Gravens velgjørende Skjod
 man finder et Tristed for Kummer og Nød.

O Grov, i dit stille, dit Holige
Gjemme

der høres ej Jammerens skønnende Lyd,
der qvales ej dristigt Samvittigheds Stem-
me,

der haanes ej grusomt den lidende Dyd;
der rove ej Laster vort Hjerte sin Fred,
der hilde ej listige Snarer vort Bied.

Der tier hver Smerte, der lindres
hver Kummer,
der finder den Tratte den tryggeste Havn,
omt Gravens velgjørende, venlige Slum-
mer

ham luller til Ro i sin kjerlige Favn,
han glemmer hver Jammer, som qvalte
hans Bryst,
til Evigheds Morgen ham vækker til Lyf.

Naar Vennen grumt rives fra vens-
 nehuldt Hjerte
 og elskende Pige fra elskede Bryst,
 naar Skilsmisssens tunge, fortærende Smerte
 paa Jorden ej levner en Skygge af Trost,
 da fryder kun Tanken: bag Gravens Rand
 vi lykkelig mødes i Gjensynets Land.

Saa vink mig da Død! til de evige
 Glæder,
 løs kjerlig de tunge, de trykkende Bænd,
 jeg glad mod dit Alter som Offer frem-
 træder,
 mit bristende Dje skal signe din Haand:
 Thi ikkun i Gravens velgjørende Skjød
 man finder et Tristed for Kummer og
 Nød.

Saa sang hun. Glædens salige Taa-
 rer zittrede i Rudolfs mandige Dje.
 Sagte sneg han sig hen til Bredden af

Bandet. Med dampet Stemme raabte han : „Lina! beste Lina!“ dog stille var alting, som i den eensomme Grav, ingen Lyd forkyndte et levende Væsens Nærværelse. Utaalmodig raabte han højere : „Lina! kjender Du ikke mere Din Elskedes Røst?“

Lina. (ved Vinduet) Tor jeg troe mit Dre? har det virkelig været Dig mueligt, at opsoge Din arme Pige dybt inde i Døttrernes Skove?

R u d o l f. (hæftig) O Kjerlighed gjør alting mueligt, den er stærk som den Eviges Almagt, den bekjemper hver trodsende Hindring; styrket af den skal jeg gjennebrude disse Mure, inden hvi-
le min Pige sukker, som knusende Lyn skal mit Sværd da ramme Voldsmandens Jøse.

Lina Sagte! Du Kampens Søn!
Sagte! Vel herfter her natlig Tavshed,
men Du veed, Forræderen sover aldrig.

R u d o l f. (med dæmpet Stemme)
Men hvo vovede, at lægge forveven Haand
paa min Pige? Hvo vovede at indstutte
hende mellem disse skumle Mure?

Lina. Saa Dage efter Din Afreise
førte en Hob Ryttere ind i vor fredeli-
ge Dal. Flugt var umuelig; voldelig
flæbte man min arme Moder og mig til
denne Borg, som engang var min Fa-
ders, og hvor jeg lykkelig henlevede min
Barndoms fejre Dage. Man overgav os
i K u r i s, den vilde K u r i s Hæn-
der.

R u d o l f. Min Pige indstuttet paa
sin Fædreneberg, som en livegen Fange!
(hæftig) Hævende Himmel! du styrke
min Arm og du skærpe mit Sværd.

Lina. Koelig! Rudolf! for vor Kierligheds Skyld! Koelig! Vi vare begge tabte, dersom man ahnede Din Nærværelse. Det var Nat, da vi ankom hertil. For R u r i k vare vi fremmede, men en tjenstfærdig Ussling, som ledsagede ham, kjendte os og nævnede vore Navne. Han bleggede, og forbød strængelig, Gud veed hvorfor, de saa Elfskædekværende endog med et Ord at forraade, hvo vi vare. Man rev mig af min jamrende Moders Arme og førte mig til denne meest affides Deel af Bygningen, hvor min Faders Morder, hvem jeg var uhældig nok til at behage, daglig forfølger mig med sin Kierlighed.

Rudolf. O beroelige Dig elskede Pige! Snart ere disse Trængselsens Dage forsvundne.

Lina. Al, hvorledes tænker Du at kunde frelse mig, Du og Dine Tusinde

formaae intet mod disse Mure. (langsom)
Jeg kjender kun een Vej.

Rudolf. Nævn den! Nævn den!
Tige!

Lina. Den er farlig.

Rudolf. Kjender troe Kjerlighed
Farer?

Lina. Saa hør da! I Bygningens
tykke Mure fore hemmelige Gange * rundt
omkring til forskjellige Sider. Fra dette
Værelse, hvori jeg er indstuet, gaar
i Muren en skjult Windeltrappe ned i Be-
gravelses-Hvelvingen under hiin Floj af
Bygningen; og i denne Hvelving er den

* Man finder ofte i de gamle Ruiner,
Spør af lige hemmelige Gange. I
en ston Ruin mellem Graantzburg
og Richtenberg i Svensk-Pom-
mern har jeg fundet sig en Contrap-
pe, temmelig ubeskadiget.

hemmelige Løngang, igjennem hvilken min Moder og jeg allerede eengang have frelst os. Jeg var forgangen Nat ved Døren til Hvelvingen, men min Haand var for svag til at aabne den.

N u d o l f. Takket være Himlen! Min Dragt skaffer mig sikkert Indgang i Borggen, og det lykkes da vel min Enildhed at komme ned i den afslidde Hvelving. Vent mig de tre følgende Nætter efter Midnat ved Døren, som fører ned til Hvelvingen, at jeg, veiledet af et Tegn fra Dig, kan vide til hvilken Side jeg skal vende mig, og dersom da Dyds og Retfærds Fader begynder mit Foretagende, da synker Du snart frie og lykkelig til min Barm.

Det meest skrækkende Malerie, som Pinus Kierlighed og Frygt for sin Elskede udfastede af de Farer, han udsatte sig for, ved at vove sig alene ned imellem fjendtlige Hobe, formaaede ikke at holde ham tilbage.

Han stode bort. Den hele følgende Dag omvankede han i de nærliggende Skove, for at udspejde enhver Gangstie, enhver Gjenvej, som kunde lette deres Flugt, for at søge Tilflugtssteder, som kunde skjule dem, naar deres Flugt blev aabenbaret og Rudolff forfulgte dem. Mod Aften stod Rudolff endelig med et Hjerter fuldt af Nærighed, Haab og Mod ved Broen ind til Kærhoff. Uventligt lod inden fra Muren det haarde: Hvem der? ham imøde. En fattig, ullykkelig Mand, svarede Rudolff, hvem Krigen og Brødres Rancøyst have røvet alt, hvad der var ham kært i Livet. Alere i flere Nætter har intet Dag skult mine rystende Lemmer. Und mig blot i Nat et Sted, hvor jeg kan udhvile mine trætte Lemmer til videre Vandring. Dog forgjæves er Forsøget at vække Medlidenhed i en Varm, for hvilken denne ædle Følelse stedse var fremmed. Bort — var altsaa

Svaret — eller mine hungrige Hunde skal
 lære dig at ile. Af ædel Ubillie glødede
 Rudolfs Kind; dog dæmpede han denne
 opbrusende Fornemmelse og sagde: Ikke
 forlanger jeg Eders Bistand for intet; min
 Harpes Strænge skal vække Glæder i Eders
 muntre Kredse, som ere mig selvubekiendte,
 og i raske Sange vil jeg lovsynge Oldtidens
 Bedrifter. Saaledes lader dit Forslag sig
 høre; — lod Svaret — bie et Øjeblik?
 hvad hedder du? Man kalder mig Uffo den
 Sanger, svarede Rudolf glad. En
 af Vagten gik og traf Kurik og hans
 Staldbrødre i Glæstesalen. „Lad ham
 komme, lad ham komme“ lod det i Salen,
 da man hørte, at en Sanger dvælede ved
 Porten. Ikke længe varede det, inden
 Trækbroen rastele ned og Jaldgitteret foer
 i Veiret. Rudolf blev ført ind i den op-
 lyske Sal, hvor et vildt støjende Raab lod
 ham imøde ved Indtrædelsen. Med et

Angstigt Blik overskuede hans Karpe Dje den
 hele Forsamling. Hvor mangen hykkelse
 Snog saae han ikke, som ydmyg snoede sig
 om den stolte Kurik, hvor mangt et Aa-
 syn sandt han ikke, paa hvilket Gladerie
 og Trældom stod præget med umistjendelige
 Træk, hvor mangt et mat Dje stirrede ham
 imøde, hvis Jordums, Jld overmættet Bellust
 havde slukket. Tilslidst dvælede hans Dje
 paa Kurik; Bredens luende Rødme far-
 vede hans Kinder, da han saae Linas
 Kover og hendes Families Undertrykker;
 en hæftig Pittren gennemfoer hans Ledemo-
 de — uvilkaarlig hvilede hans Haand paa
 Gæstet af hans Sværd. En Ungling stion
 som Endymion, rank som Abnbogen, med
 Mod og Bestemthed i det lyse Dje, stod
 alene og affides ved Døren. Hvad fattes
 dig Sanger? spurgte han Rudolf med en
 deeltagende Mine. Intet, svarede Ru-
 dolf — blot en Feberghsen, der gjennem-

foer mit Legeme. Kurik bød ham at sidde. Snart gjenløb den høje Sal af Harpens melodiske Toner, jevnt glæde Rudolfs Fingre hen over dens bærende Strenger, ældgamle Folkesange lode fra hans Læber. Endnu var ikke lang Tid forløben siden den aarvaagne Hane havde forkyndet Midnattens Time, da vilde, støjende Skrig døvede Harpens Lyd-og Rudolfs Stemme. Billig taug han. Med Hovedet nedsunket paa Harpen estertænkte han sin Stilling.

Endelig nærmede Kurik sig den takfulde Rudolf. Opmærksom og forskende betragtede han ham, omsider begyndte han, — hvad tænker Du paa Sanger! — Du sidder saa tabt.

Rudolf. (hurtig) Jeg tænker paa Viggo den Danske, hvorlunde han slog Forræderen Hjartvar.

Kurik. Du har vel besjunget hans Daad?

Rudolf. Nej, til de kommende Dages Iyffeligere Skjalde vil jeg overlade det.

Kurik. (betragtede ham skarpt) Kunstigt fremfor hundrede af Dine Brødre slaar Du Harpens Strænge, og sød som Bækkens Risten er Din Stemmes Lyd; men bedre, hæderligere havde det dog været for Dig, om Din raske Arm havde lært at svinge Sværdet, og styre den stærke Landse.

Rudolf. (ubetænksom) Ogsaa det har jeg lært, ogsaa Krigens Møje og Fare har jeg lært at trodse; ikke Harpens Lyd allene, ogsaa Sværdenes Klirren og Skjoldenes Samklang er Musik i mit Øre.

Kurik. (spottende) Hvo skulde have søgt alt dette under Vardedragten? Hvor er Dit Fødeland?

Rudolf. (fattende sig) O langt, langt herfra, fremmed og ubekendt havde jeg sikkert maattet døe Hungersøden i

Godtriternes Skove, havde Jeg ikke fundet Modtagelse her.

Kurik. (mistænkelig) Vi sees vel i Morgen Sanger! Jeg længes efter at kjende Dig nøiere.

Ledsaget af sine tumlende Staldbredre skede han ud af Salen. Rudolf blev tilbage, ene og med smertelig Pængsel ventende, at alt maatte vende roligt i Vorgen. Svagere og flødse svagere brændte Lamperne, Dørvogterens Snorken i Forsalen var endelig den eneste Lyd han hørte. Langsom reiste han sig. Dog paa eengang hørte han lette, hurtige Godtrin i Gangen. Rudolf kastede Bjet henimod Døren og hiin Yngling, der først tilsatte ham da han traadte ind i Salen, stod for hans studsende Blik. Gyldne, blonde Lokker folgede ned over hans Skuldre. I den ene Haand bar han en stor Lampe, i den anden nogle Nøgler. Suld af Deeltagelse

kvilede hans Øie paa den forundrede R u-
dolf, med en venlig Mine viste han paa
Harpen og gav ham Tegn til at følge sig.
Rudolf tog Harpen og fulgte Yndlingen,
der forsigtig og med lette Godtrin ilede
igjennem den lange Gang. Sagte aabne-
de Ynglingen de store, tunge Dørre og tog
Vejen igjennem de tilskedende Værelser.

Du besøgte de dem i en stor vidtloftig
Kuffal. Her ere vi for det første i Sik-
kerhed, sagde Rudolfs ledsager, og satte
Lampen fra sig. Fremmede! Dit Liv er i
Fare, Dine usforsigtige Ytringer har vakt
Misstanke i Tyrannens urolige Hjerter. Han
troer sig overbevist om, at Du er noget
ganske andet, end det Du vil synes at væ-
re; han har givet Befaling til noie at be-
vogte Dig, ene denne Nats rasende Udsvæ-
velser ere Skyld i, at dette ikke er skeet og
at det er blevet mig mueligt at forsøge at
frelse Dig. Kom!

R u d o l f. (med et taknemmeligt Haandtryk) Hvo plantede denne herlige Rose imellem alle disse Torne. Dit Navn ædelmodige Yngling!

Ynglingen. Mit Navn gjør intet, slet intet til Sagen; har jeg vel spurgt om Dit. Saa meget ride Du kun, at R u r i k har rovet mig alt uden Æren — at evigt uudstøffeligt Had imod ham slammer i mit Jnderste. Dog snart vorder min Arm stærk — stærk som mit Mod — og da . . . — dog see (han viser mod Binduet) svagere og stedse svagere funkle Stjernerne, usfordækt tader den ene sig efter den anden. Snart fliger den rødmende Dag bag Østens fierne Høje. Skynd Dig! Dine Niebliske ere talte.

R u d o l f. (bestemt) Jeg kan ikke forlade denne Borg.

Ynglingen. (forundret) Du kan ikke, ikke heller da, naar jeg siger Dig, at

Denne Nat er Din sidste, dersom den opgaende Soel træffer Dig inden Kærhoffs Mure?

Rudolf. Selv da ikke. Thi ranet af Voldsmanden sukker min arme Pige og hendes Moder inden disse Mure — hendes Frihed eller min Død var det Løsen, hvormed jeg traadde ind i denne Borg.

Yndlingen. Arme Fremmede! var det Din Pige, som for nogle Nætter siden saa hemmelig blev bragt hertil. Intet Die har siden seet hende, i det meest affides Loarn holder Kurik hende i Forvaring. Dog trost Dig! Nødskaftenhed er ikke saa aldeles landskygtig her, som Du maaskee troer. Et stort Antal af Kuriks tvungne Vasaller vente kun paa et belejligt Die, blif for tilligemed mig at betale ham hans Grusomhed med blodige Renter. Og med dette Haandtag lover jeg Dig at opbyde alt for at bevirke Din Piges Frelse og Frihed, lover Dig speidende at bevogte ethvert af

Kuriks Skridt, som kunde være farligt
for hendes Sikkerhed. Men Kynd Dig
(han rækker ham to Nøgler) der, denne
Nøgle fører Dig igjennem hiin Dør ned i
Begravelses-Hvelvingen, hvorfra . . .

Rudolf. (afbrydende ham) Denne
Nøgle — Gud! nu er min Pige frelst —

Ynglingen. (forundret) Hvorledes?
Jeg begriber Dig ikke.

Rudolf. Altid vil blive klart for
Dig som Middagssolen paa den venlige
Himmel, naar jeg siger Dig, at min Pige
med højtbankende Hjerter i denne Stund venter
mig ved Hvelvingen. Kom! Du! min Lykkes
ædelmodige Skaber! kom og Skue Dit herlige
Værk. Skue hvor saligt det er, at have gjort
Mennesker lykkelige! Men deel ogsaa Lykken
med os; Din Frihed er jo i Dine Hænder.

Ynglingen. Nei! min Skjebne,
min brændende Trøst efter Hævn binde mig
til disse Mure; kun over Kuriks bløden

de Begeme kan jeg forlade dem. Din Pigaes Moder skal jeg beskytte, som jeg vilde have beskyttet Din Pige selv.

Rudolf. Jeg gaaer, men længe skal det ikke vare, inden jeg lejrer mig for Kærhoffss Mure, som Din og hendes Frelser og Hævner.

Med et taksfuldt Blik forsvandt Ynglingen gjennem en Sidedør. I sit Hjertes overstrømmende Hentykkelse var Rudolf nær ved at holde ham for een af de salige Aander, hvilke Oldtids Fromhed troede nedsendte paa Jorden for at gyde venligt Haab og lindrende Trost i Elendiges qvalfulde Hjerter, for at bringe stille Fryd og uvant Hentykkelse i Kammers og Jammers frydløse Boliger.

Rask traadde nu Rudolf imod Døren aabnede den sagte, lukkede den ligesaa omhyggelig og steg ned af en Trappe han fandt for sig. Gravens dybe Tavshed herskede

rundt omkring ham, en kold ubehagelig
 Lufst slog ham imøde; sparsomt oplyste hans
 Lampe den vidtloftige Hvalving og viste
 ham enhver Gjenstand i hiint vildsomme
 Halvlys, der laaner den vakke Indbild-
 ningskraft saa mange ængstelige Billeder.
 Paa Høire og Venstre sandt Rudolf Gjem-
 mer, i hvilke hans Pina's Forfædre Rumre-
 de, i Baggrunden et lidet Messe-Alter.
 Rudolf hørte, det forekom ham som om
 en sukkende Stemme nævnte hans Navn.
 Frygt var fremmed for Rudolfs Hjerte,
 han traadde nærmere, og med glad Hen-
 synskelse hørte han fra en Pille i Mæren Pi-
 na's Stemme. Vejledet af denne sandt
 han snart den i Pillen anbragte Dør og op-
 brod den let ved Hielp af sit Sværd. Min
 Pina! Min Rudolf! lod nu paa engang
 fra begges Læber, i disse Ord syntes alle
 deres Gælelser at smelte sammen. Hverken
 Stedets Rødser, eller de skrækfulde Gjen-

stænder, som omringede dem formaaede at
 svække den Genrykkelse, som Kjærlig-
 heden stængte dem i disse salige Dieblif-
 fe. For Rudolf var Lina Alt, og Li-
 na aandede intet uden Rudolf. Gen-
 sjunkne i hinandens Favns syntes de Elfen-
 de kun at udgjøre et eneste Væsen. Saale-
 des glindse mod Morgensolen to spejlsklare
 Dugdraaber paa den tidlige Snelillie,
 blidelig ryfter en Vestenvind Snelilliens
 Blade — Draaberne synke sammen — og
 samlede udtørres de af Middagssolens
 Hede.

Min Moder! begyndte endelig Lina
 efterat hun havde fattet sig; thi Glædens
 Opbrusninger ere som en vældig Strøm, der
 river alting bort med sig. „Det var mig
 umueligt, uden at sætte alting i Bøve i
 dette Dieblif at bevirke hendes Frelse; men
 vær hellig forsikret, at en kjerlig Haand

bebogter hendes Sikkerhed, at Du inden
saa Dage skal hvile i hendes Arme."

Pina. Ak! Rudolf! tør jeg vel
juble ved Dit Hjerter, medens min troe
Moder sukker i Fængslets Nat.

Rudolf. Jeg efterlader vissomme
Venner her i Vorgen, Din Moder er træng
Vag deres beskyrmende Arm, indtil jeg,
naar min Pina er bragt i Sikkerhed,
kan ile tilbage for fuldkommen at frelse
hende.

Pina. Indtil dette lykkelige Øjeblik
kommer, vil Din Pina uafslædig bede
for hende, andet formaaer den svage Pi-
ge jo ikke.

Rudolf søgte nu Døren i Alteret
fandt den ved Pina's Hjælp snart. De
steg ned over nogle Trappetrin i den Gang,
igjennem hvilken de skulde gaae Frihed og
Sikkerhed imøde. Mørk og rædselsfuld var
denne Vej — stundum var Gangen saa lav,

at de kun nedbojede Kunde komme igjennem;
 andre Steder maatte de mojsommelig baa-
 ne dem Vej imellem nedfaldne Stene og
 Jordstøkker, naar nu *Pina*s ængstelige
 Nie vovede et Blik i Hojden, da saae
 hun ved Lampens bedragende Skin stund-
 dum Jordmasser, der synes at svæve løse
 over dem, truende med at følge deres
 Førgængere, og saaledes at berede de tro-
 Elskende en frygtelig Grav dybt i Jor-
 dens eensomme Skjød. Kierlig heldede
Pina sit Hoved op til *Rudolf*, stærkt
 omfængede han hende med sin kraftfulde
 Arm og saaledes vandrede de frem ad.

Var det Stedets Rædsler, eller var
 det en dunkel Forudfølelse i *Pina*s Sjæl;
 thi! hun gik tavst, indstuttet i sig selv
 ved *Rudolf*s Side. Endelig begyndte
Rudolf: Hvorfor saa tavst min *Pina*?
 Dog, — sand Fryd er arm paa Ord.

Lina. Ej forstaaer jeg det selv, min Rudolf! Efter saa megen Kummer synes jeg igjen at ojne Maalet for mine varmeste Ønsker, mit Hoved hviler ved Din Barm, Din kjerlige Arm omslynger mig — og dog . . .

Rudolf. Og dog?

Lina. Og dog forjage bange frygtelige Anelser Glæden af min Barm, min spændte Indbildningskraft foremater mig tusinde, vilde, blodige Spøgesser.

Rudolf. Beroelige Dig Vige! ethvert vort Fodtrin fører os nærmere imod Sikkerhed og Fred, mod alle Kjerligheds smilende Glæder.

Lina. O! angstelig er Forudfølelsen af den Glæde man venter, naar man nyelig har afrykket Kummerens Lænker. Ak! og Glæden forsvinder jo ofte som Rattergalens Sang mellem Stormvinde, og

Ved vort næste Godtrin kunne vi jo staae ved Kanden af Graven.

Rudolf. Du sværmer gode Pige! Hvorfra disse Tanker om Grav og om Død.

Lina. O de ere saa naturlige. roelig smilende) Døden er jo allevegne. Den udstrækker sin kolde Haand efter Jyrtten omgivet af pragtfuld Glimmer, og skæner omkring Armods Hytter; den lurker ved Vuggen — og den jubler omkring Oldingens Bane — ja! den trænger sig ind selv mellem Elskendes Favntag.

De vare nu ved Udgangen. Rudolf bejede de tæt sammenbojne Buxer til Siden, og de traadde ud. Skjont og pragtfuldt var det Syn, som mødte det elskende Pærs blandede Øie. Som en flammeende Lue steg Morgensolen frem bag de sølle Høie, og kastede sine første blodgode Straaler hen over de eensomme roe-

fulbe Marker. Paa hvert Græsstraae zitterede Morgenduggens tallose glimrende Draaber, rødtligt flatterede af Solens luende Purpur. Stille, navnløs Røe var udbredt over den hele Skabning, kun den tidlige Værkes Slag under den skyefrie Himmel og Grøllens melankolske Sang i det dugfulde Græs afbrød Naturens højtidssfulde Tavsshed. Stille gik Rudolf ved Siden af sin Pige henseunken i Beskuelsen af den vaagnende Natur. Døb, unævnelig Beemod svævede over Lina's Hænder — en stor Taare rullede ned over hendes blege Kinder, en anden zitterede i hendes store hvide Øie, der med et smerteligt Smil hvilede paa hendes Rudolf. Saa smiler Solen vemodigt gennem sønderrevne Regnskyer. Ømt slængede Rudolf sin Arm om hende, og bortkyskede den Taare, som hang i hendes Øie, i det de iisfont vandrede hen imod Skoven.

See Lina — begyndte Rudolf — Her
og herlig ligger Naturen udbredt omkring
os. Venlig som den stigende Morgensoel
skal ogsaa vor Glædes-Soel smile os imøde.

L i n a. O! men Solen stiger jo
kun for snart igjen at synke.

R u d o l f. Lad den synke Pige!
Lisset gaaer den op for aldrig mere at
dale. (lidenskabelig) Der Lina! Der : :

L i n a. (hurtig afbrydende ham)
Der samles vi for evig.

Pludseligt naaede en Lyd af ilende
Fodtrin og forskjellige Stemmer deres op-
mærksomme Øre. Stedse nærmere kom
Lyden. Vi forfølges, sagde Rudolf koldt.
Flugt er umuligt paa denne aabne Glette.
Skynd Dig til Skoven. Jeg vil forsøge
saa længe at standse vore Forfølgere. : :
Nei! R u d o l f — svarede hun — Os
knytte, Kjerligheds stærke, hellige Bånd!

En Døden sønderriver dem. (Bekemt) Jeg forlader Dig ikke.

Rudolf. Saa bliv da Pige! Kun igjennem mit Hjerte finder man Vejen til Dig.

Kast drog nu Rudolf sit Sværd og vendte sig mod sine Forfølgere. Med Hjerlighed's hele Inderlighed omflynge de Pina ham. Saaledes flynger den svage Bedbende sig om Ronbogens ranke Stamme; frygteligt raser Nordvindens Vælde — Bedbenden slagrer, men uroffet trodser Bogen de hylende Storme.

Dog! Et Blik tilbage til Kærhoff, for at see hvor Rudolfs Forfølgere vare. Gjelden lejrer Gavnens hulde Genius sig villig ved Tyrannernes Leje. Mistanksomhed's ængstelige Qvaler forjage Slumneren fra deres trætte Djelaag. Ikke anderledes gik det Kurik. Forjaget af qvalfuld Angest flygtede ogsaa den venlige

Slummer fra hans Leje, og overlod ham til de mørke Skrækbilleder, som den bange Fantasi i lange, skumle Rader fremstillede for ham. Med et soer Tanken om den mistænkelige Sanger, som et Sværd, igjennem hans Sjel. Engstelig sprang han op, for at undersøge hvorledes man havde efterlevet hans Befaling. I een af Morgens lange eensomme Gange mødte ham hiin raske Yngling, der saa virksomt havde bidraget til Linas Befrielse. Med den høje rene Glæde i Sjelen, som Bevidstheden om at have gjort Mennesker lykkelige skaber vilde han just vende tilbage for inden sine eensomme Vægge at eftertænke denne Nats Tildragelser og ordne de moednende Planer. Fast og roelig gik han R u r i k imøde, da han saae, at han ikke kunde undvige ham. Med et Følskelik søgte denne at gjenneffue

ham. „Hvorfor vandrer du saa til Dags omkring i Borgen som et Gjenfærd?“

Ynglingen. (foragtelig) Hvad om jeg nu fremmanede mine Fædres Aander, og opfordrede dem til at hævne Dine Grusomheder.

Kurik. Ubesindige! Stedse denne Tone. Hvad har Du for?

Ynglingen. Og hvor længe troer Du endnu at kunne behandle mig som Dreng? Du foragter min Ungdom og min Svaghed; derfor levner Du mig denne usle Skygge af Frihed.

Kurik. Du synes at glemme at Du maae ansee enhver af Dine Dage som en Gave af min Haand.

Ynglingen. Gave! Gave falder Du det som Du ikke har givet mig, som Du ikke engang har Mod nok til at bevare mig.

Rurik. Trodsige Dreng! Skal det da aldrig lykkes mig at bese Dig?

Ynglingen. (Stolt) Forsøg at bese Steenregene i Dine Skove, og Du vil finde at Du kan bryde men ikke bese dem.

Rurik. (i det han forlader ham) Ubegribeligt! Hvilken Magt holder min Arm tilbage! Hundrede og atter hundrede sank blegnende for den og ikke een eneste af disse vendte tilbage fra Sorglemmelsens Rige, for at fordre Havn over mig. Ha! Skulde jeg maaſkee, alt have døølet for længe? Han flyder i Veiret ſom en ung Teg; jeg maae fappe den inden den flyder mig over Hovedet.

Hurtig bod han at sætte Ynglingen i Forvaring og ſøgte nu ſelv efter den misſænkſelige Sanger. Da han ikke fandt ham ſtede han lige til Lenas Bærelſe. Ubeſkriveligt var hans Raſerie, da han opdagede hendes Undvigelſe. Med en frygtelig

Jordens stemme opvasktes alle Borgens for-
 færdede Beboere. En Hob af sine Krigere
 bad han fra den ene Side, at søge at op-
 dage de Flygtendes Spor. Selv omgjorde
 de han sig med sit frygtelige Sværd, væb-
 nede sig med Bue og dens sikkert dræben-
 de Pile og styrtede i Stridsen af nogle andre
 Stridsmænd ud over Drakbroen. Tilfældig-
 vis ilede han frem paa den Vej, ad hvil-
 ken de Elskende vandrede, rundt om søgte
 hans spejdende Blikke at opdage deres Spor;
 endelig naaer hans Øje dem. Han styrter
 frem langt forud for sine ledsagere, og i
 det han nærmer sig, seer han i en a fast at
 omlynge den forhadte Sanger, der søgte at
 unddrage sig den elskende Piges smarmende
 Favntag, for at møde den nærmende Gjen-
 de. Skrækkeligt bruste Tyrannens togende
 Blod, hans Raserie tillod ham ikke at vente
 indtil Sværdet kunde domme imellem ham
 og Rudolf, han greb Bue, og sin fryg-

telige Pii! for hurtig at ende det forhadte
 Skuespil. Stærkt spændte den Vildes sene-
 stærke Arm den sukkende Bue, næsten berorte
 dens Spidser hinanden. Aldrig, saa for-
 tæller Sagnet, fejlede Muriks Pii! sit
 Maal, og denne Gang var Maalet —
 R u d o l f s Hjerter. Frygteligt hvinede
 den staalklædte Pii! igiennem Luften;
 L i n a, den troe L i n a kjendte Faren,
 lynsnar kastede hun sig imellem hendes el-
 skede R u d o l f og den dødbringende Pii!,
 der sank dybt i hendes bølgende Barm, og
 giennemborede et Hjerter reent og skyldløst
 som den første Qvindes paa Skabellens
 Morgen. Ned sank den Vlegnende i den
 forfærdede R u d o l f s Arme. "Rudolf!
 elskede Rudolf! Stærke ere trofast Kjerlig-
 heds hell ge Baand — kun Dødens kolde
 Haand formaaer at sonderrive dem — Jeg
 døer glad og lykkelig, thi jeg døer jo for
 dig. — Lev R u d o l f! Opsølg din døende

Piges sidste Bøn, lev! for at beskytte din elskede Lina's forladte Moder. Hvo vover at male Rudolfs Fortvivlelse, hans vilde Raserie? som en frøgtelig Tiger i Afrikas Sandørkener styrtede han med funklende Øje hen imod Kurik, der i stum Bestyrelse ved sin egen Haand saae Gjenstanden for sin Lidenstabs blodig og livløs udskraft paa Jorden. Som den Almægtiges hævnende Lynkraale soer Rudolfs flammende Sværd ned paa den fremstyrte Kuriks Iffe, og sældte ham til Jorden. I korte Strømme stod hans Blod hen over Eugen. Saaledes som Jordenskyen, der flgter paa Orkanens Vinger, flygtende endnu udsender sjerne, matte Lynglimt af sit mørke Skjod, saaledes hævede Kurik sig endnu engang med truende Mine og halvrukket Sværd op imod Rudolf, men han sank tilbage og Dødens Mørke omslyngede hans Dø.

Saa snart Rudolf saa Rurik falde
 fælede han tilbage til Lina, i og sank over-
 vældet af stum, navnløs Smerte ned ved
 Siden af hende, uden at bemærke de
 Hundrede blinkende Sværdflinger, som
 omgave ham. Sikker havde Døden i den-
 ne Stilling overrasket ham, naar ikke hiin
 modige Yngling atter, som en frelsende
 Cherub havde skilet sig ved hans Side.
 Uffælgeligvis vare de Mænd, som Ru-
 rik bed at bevogte ham hans hemmelige
 Tilhængere.

„Nu slaaer Havnen og Gienkjædel-
 sens lange søkkede Time! raabte de Frem-
 tilende Ynglingen imøde — Borgen er næ-
 sten blottet for Forsvarere. Her ere Ba-
 ben. Usformodentligt, som en Lynstraale
 fra klar Himmel, lader os overraske de
 Sikke.“

„Jeg kommer! Ha Rurik! Jeg
 kommer“ raabte den blussende Yngling.

Som en Stormvind foer han med blinkende Glavind frem i Spidsen for sine kjæfke Fedsagere. Snart vare de sikkre Vagter overrumplede, og uden synderlig Vanskelighed satte han sig i Besiddelse af Borggen. Rundt om udsatte han nu Poster, og ilede derpaa hurtig den betrængte Mandolf til Bistand. Vildt flammede Kampens Lue, frygteligt klirrede de tunge, blinkende Sværde, huult gjenlød de sammenstødende Skjolde. Dog, snart var Sejeren afgjort, ikke een af Grusomhedens hyrede Trælle undgik Retfærdighedens hævnende Arm, alle maatte de følge Arnrik, deres Forbrydellers Formand, paa den dunkle Vej til Skyggernes Land. Efter endt Kamp stod Unglingen tavs, lænet paa sit Sværd og overfluede den blodige Kampplads; saa staaer den trætte Mejer efter fuldendt Dagværk, og overfluer de Dønger, som sank for hans Læe.

Unglingens uroelige Dje søgte Rudolf.
 Endelig øjnede han ham længere tilbage,
 under Udbrud af vild Smerte knælende
 ved et livløst, blodende Legeme. Med
 lette Sied ilede han did; hans første
 Blik faldt paa Rudolf, det andet
 paa den herlige, blegnende Skabning,
 som hvilede ved hans Fodder. Som Smær-
 tens Sindbillede, dannet af Marmor ved
 Kunstnerens Haand, stod han der maas-
 los og ubevægelig. Barmhjertige Himmel!
 raabte han endelig, seer jeg rigtig? eller
 bedrager et Syn mit fluffede Dje? Han
 traadte et Skridt nærmere, og det ængste-
 lige Blik sank atter halv fravendt ned
 paa den blodende Lina. Nei! raabte
 han smerteligt, jeg bedrog mig ikke, det
 er Lina, det er min fromme, ellegode
 Søster. Med sank han ved Rudolfs
 Side. Hans Smerte var stum, ingen
 Lyd sneg sig over hans bævende Læber.

Endelig griber han *Lina* i kolde Haand og siger: Hulde *Lina*! saaledes, at! saaledes ventede din Broder, din troe *Ludvig*, ikke at gjenfinde dig. O! vilde din flugtende Sjæl endnu engang vende tilbage, vilde dit omme Dje endnu engang aabne sig og slanke din *Ludvig* et Afstedsblik. Længsel havde han sig hen over hende, længe hvilede de broderlige Fæber paa den elskede Søsters kolde Mund. Endnu engang aabnede *Lina* de halvbrustne Dine. Med ubeskrivelig Omhed hvilede hendes Blik paa *Ludvig* og *Rudolf*. „*Ludvig*“ stammede hun — altså blide der mig dog endnu een Glæde paa Randen af Graven. *Ludvig*! *Rudolf*! elsker hinanden som Brødre! elsker hinanden som *Lina* elskede Eder! Nutang hendes Læbe, det blide Dje, som selv i Dødens Dreblikke tolkede idel Høe, idel Fred og Tilgivelse, luffedes for evig.

Saaledes flammer Lampen, hvis sidste Olie er fortæret, endnu engang med en klar Lue i Vejret, og slukkes for stedse. Over Lina's blodende Legeme rakte Rudolf og Ludvig hinanden Haanden, og dette Haandtag var en tabt, en hellig Forsikkring om evigt, ubrodeligt Vensteb, Vensteb ud over Graven.

Langsomt og sorgelig gik nu Toget tilbage til Borgen. Lina, denne savre Pille, der i dens skønneste Flor segnede brudt under Nordvindens voldsige Sled, bære de imellem dem. Ludvig hastede frem, fuld af sønlig Kjerlighed ilede han med højt bankende Hjerte til Pittedagernes Fængsel; op sloj den tunge, jernbeslagne Dør, og den ædle Son sank maalsløs ned foran den beslyttede Moder. Dødsfæet vil jeg lade falde for denne Glædens og Jammerens Scene. Hvo tør rove at maale Moderhjerterets navnløse Jammer ved

Synet af den elskede, blegnede Lina?
 Og hvo kan tolke Moderens stumme Glæde,
 da hun gjenfandt den tabte Ludvig,
 Ynglingen, som hun ikke mere ventede at
 see paa denne Side af Graven?

Man gjorde nu Anstalt til at berede
 den troe Lina et Hvilested imellem hendes
 hensovne Fædre. Dog, med Varme og
 Hæftighed modsatte Ludvig sig dette For-
 sæt. Nej! ikke saa, udbrod han, ikke saa
 ledes, varmt og trofast elskede min huls-
 de; stumrende Søster Naturens evig om-
 verende Skønheder, altid saae hun sig
 gjerne omringet af dens tryllende Gjen-
 stander. Ikke skal hun hvile her i en
 stummel Høvelving, nej! under frie Him-
 mel, omgivet af Guds herlige Natur skal
 hun blidelig slumre, og hendes Legeme
 roelig henfalde i Stov. Gorgjæves erin-
 drede man ham om, at den Tid var
 forbi, da man jordede de Afdøde paa

Marken i Høje og uindviet Jord. Den Jord — raabte han — hvor Dydens Vndling, hvor Skyldfri Kierligheds Martir slumrer, den er hellig, som den Eviges Tempel. Da Rudolf endelig traadte paa Ludvigs Side, saa fandt dennes Villie ingen videre Modsigelse. Den følgende Morgen opfastede Rudolf og Ludvig ved deres troe Krigeres Hjelp en Høj, hvori de under mandige Taarer nedsatte den ædle Linas Legeme, der faldt som et frievilligt Offer for troe Kierlighed. Højen beplantede de med Elmetræer, og omgave den med en Indfatning af Markstene. Rundt om Højen bleve de troe Krigere jordede, som faldt i Kamp for Ludvig og Rudolf; ogsaa denne Plads blev indhegnet og beplantet med Træer, som snart voxte i Beiret til ranke, herlige Stammer. Paa en flad Steen oven paa Højen indgrov en forbigvarende Kunst-

ner, som hørte Lina's Historie, denne
 forte Gravstøt:

Wandrer!

her slumrer Lina af Kærhoff;
 hendes Navn er mere end en Fortælle,
 thi hun var uden lige.

Ogsaa Kurik og hans flagne Stalds
 brødre bleve nedsatte, Nordost for Kær-
 hoff, i en Høj, som eenlig rejser sig
 over den jevne Egn. Guld og ufrugtbar
 ligger den indtil denne Dag mellem de
 herlige grødesfulde Marker, dens nogne
 Top omfuses altid af Vinden, hist og
 her spirer et sjeldent Græsstraar frem af
 den sandede Jordbund. En stor Kampe-
 steen paa Højens Skraaning viser endnu
 Stedet, hvor man nedsatte dem.

Snart bragte et Jilbud Sigfrid Ef-
 terretning om de sidste Dages Begivenhed,

og hurtig indfandt han sig i Epidfen af sine Krigere paa Kærhoff. Inden kort Tid lykkedes det Sigfrid og Rudolf og Ludvig at tilbagerinde alle den sidste betydelige Eiendomme. Men ingen Udspredelser, ingen Kamptummel var i Stand til; at forjage den sorte Tungstindighed, som svævede om Rudolfs Pande. Frygteligt kæmpede han altid; thi han søgte Døden, men den undveeg ham. Da Ludvigs Besiddelser vare gjenbundne og sikrede, da Roe og Fred og Velstand begyndte at blomstre trint om, da søgte Rudolf, nagtet alle Ludvigs herlige Overtalelser, Døden i andre Egne, og fandt den endelig paa et Tog til Palæstina for Jerusalems Mure.

Under Sigfrids vise Veiledning moednedes Ludvig til Mand; adelt og retskaffent var hans Hjerte, vældig hans magtige Arm — derfor var han æret og

fængtet igjennem Vendernes Tane. Han ægtede en af Landets ædle Døttre, som Gagnet ikke nævner, og blev ved hende Stamfader til en hødret A kom, iblant hvilken, selv i de sildigste Tider, vare Mand, ligesaa bekiendte for foldt uroffeligt Mod, som for Gjelsadel og alle blide Dunder; Mand, som Nationerne nævne blant deres ædleste.

Rærhoffs stolte Mure, der syntes at trodse Tiden og Evigheden, sank i den ødelæggende Trediveaars Krig sammen i Ruiner. Glemset troner inellem dem. Kun nu og da, naar den virksomme Landmands dybsurende Plov opkaster Rærhoffs hensmuldrende Muursteene, mindes han, her kneisede een gang en mægtig Borg; men hiin lille Høj, som trofast Kærlighed rejste, den grønnes endnu lige skjon, omendskjont Harhundrede ere svundne hen over de ærbødige Elmer, som bekvage dens Top, og selv da, naar den hårde Nordvind af

Ierede for længe siden har nedfattet deres
 stolte Kroner, vil den kjerlige Pige og den
 elskende Yngling beplante Højen med duftende
 Roser, og tilsværge hinanden, at
 elske trofast indtil Døden, som Lina
 og hendes Rudolf elskede.

J. Rehling.

B æ r r e t.

(Oldrusst).

De Jomfruer hopped' paa Eng og Vang
Saa mængen en fauer Vise de sang.

Mit er Bærret hiint røde.

De plukke de Blomster, de sanke de Bær
I Græs paa Eng og i Mos ved Kiær.

Mit er Bærret hiint røde.

Saa legte de til det ad Dvelde led,
Da hopped' de alle saa let affted.

Mit er Bærret hiint røde.

De hoppede alle saa let affted,
Petrovna sinker de medige Tied.

Hvor er Bærret hiint røde?

Gaa gif hun vilbt i den sorte Nat,
 Og hun gif vilbt i det skieløse Krat.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Al! hvo skal skaae mig Arme bi
 I den fæle Nat, paa vilden Sti,
 Mig og Bærret hiint rode?

Den Gæstemand hørte hendes Nøst,
 Han bødte did til Gjærm og Trost.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Nu bliver jeg gierne i Krattet her,
 Nu kan du bestierme mig med dit Sværd,
 Mig og Bærret hiint rode.

Om Morgenens gif hun i Høieløst ind,
 Foruden Blomster, med liljehvid Kind,
 Uden Bærret hiint rode.

Hvor ere de Blomster, hvor ere de Bær,
 Du plukked' paa Eng og sanked' ved Liær,
 Og hvor er Bærret hiint rode?

O Moder! jeg gif feil i den sorte Nat,
 Saa gif jeg og feil i det stielose Krat.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Da raabte jeg: Hvo skal staae mig bi
 I den søle Nat, paa vilden Sti?
 Mig og Bærret hiint rode?

Da hørte Mon os søs min bange Røst
 Og ilde hid til Skjerm og til Trost.
 Hvor er Bærret hiint rode?

Han var saa kjærlig, jeg blev saa sær,
 Da gav jeg ham alle de Blomster og Bær,
 Samt Bærret hiint rode.

Schack Staffeldt.

Digte af G o e t h e.

I.

Menneskehedens Grændser.

Naar den ældgamle
 Hellige Fader
 Med rolig Haand
 Af rullende Skyer
 Styrtende Lyn
 Over Jorden saae,
 Kryder jeg Kiortlens
 Yderste Klig,
 Trofast, med barnlig
 Gysen i Barm.

Thi med Guder
 Maa sig maale
 Intet Menneſke.
 Hvis han ſig løfter
 Og berorer
 Stiernen med Iſſen,
 Intet begrunder da
 Uſikre Gudsaal,
 Og med ham lege
 Skyer og Vinde.

Staaer han med faſte
 Marſfulde Knokler
 Paa det velgrundede
 Varende Jord,
 Ei da han rækker
 Did, at med Egen
 Eller med Ranken
 Han ſig ſaa maale.

Hvad adskiller
 Guder fra Menneſker?
 At mange Folger
 Fra Hine ſinde.
 De haver Folg'n,
 De ſuger Folgen,
 Og vi nedſynke.

En liden Ring
 Begrænder Livet,
 Og mange Slægter
 Sig troligt lænke
 I Lilværellens
 Evige Kiede!

Min Gudinde.

Hvilken lidødelig
Vor sig den høieste Priis?
Med Ingen jeg strider,
Men giver den dog
Den altid bevæglige,
Altid nye
Selsomste Jovis Dotter,
Hans Kieledægge
Phantasse!

Chi hende har han
Alle de Luner,
Som ellers han
Vor sig bevared

Venlig Hienket.

Dg har nu sin Glæde

Af Legebarnet.

Enten hun rosenkrandsk

Med Villiekænglen

Betræder en Blomsterdal,

Vyder over Sommerfugle,

Dg letnævende Dug

Med Vie-Læber

Af Blomstret suger;

Eller og hun,

Med flagrende Toffer,

Dg mørke Blif,

I Vinden suser

Om Klippevægge

Dg tusindfarvet

Som Morgen og Aften,

Alltid veksende,

Som Maaneblik,
Synes de Dødelige.

Fader os alle
Faderen prise,
Den Gamle, Hoie,
Der med sig en skion
Ufalmende Hustru
Os Dødelige
Huldt forened'.

Ehi kun med os
Forbandt han hende,
Med Himmelbaand;
Og hende bød
I Sorg og Glæde,
Som Vennevis
Aldrig at svige.

Alle de andre
 Arme Slægter,
 Paa den bærnrige
 Levende Jord,
 Vanke, og aande
 I dunkel Nydelse,
 Og tunge Smærter
 Det øjeblikke
 Indskrænkte Liv;
 Boiet under
 Nødtorsts Aag.

Men os han gav
 Sin om ham syglende
 Elskte Dotter.
 Fryder Eder!
 Moder hende venligt
 Som en Brud.
 Tilskaaer hende Qvindens
 Sang, ved Arnen.

Og lad den gamle
 Evigermoder Viddoms
 Den-hulde Siel
 Go ei fornærme.
 Dog kiender jeg Gasteren
 Den Eldre, Stadige,
 Min stille Behinde.
 O at hun først,
 Med Livets Lys
 Sig fra mig vender,
 Det ædle fremtydende,
 Trostende Haab!

3.

H a r t s e.

(i Vinteren.)

Ornen liig,
Der paa tunge Morgenfyd,
Paa stille Vinger hvilende
Efter Byttet seer,
Svæve min Sang.

Thi en Gud har tegnet
Hver sin Bane;
Som den Salige
Giennemiler
Kast til Maalet;

Men hvo som Modgang

Hiertet sammentraf,

Siemper forgieves

Mod Jerutraadens

Faste Skranke,

Som bittere Sår

Sun cengang løser.

I frygteligt Skormørke

Eranger sig Raabildtet,

Og med Spurbene

Har de Rige længst

Gænkst sig i Moser.

Let følges den Vogn,

Fortuna styrer,

Piig mageligt Dros,

Der paa slagte Veie

Følger Tyrskens Indtog.

Men hvo er hist han.
 Hvis Stie sig taber i Brat?
 Efter ham slaar
 Grenene sammen.
 Atter Græsset sig reiser,
 Ham Orken Anger.

Al! hvo læger dens Smerte,
 Hvem Balsam er Gift?
 Som inddrak Menneskehad
 Af Elfskøns Synde?
 Først foragtet, nu Foragter,
 Fortærer han hemmeligt
 Sin egen Dard,
 I usigtsom Selvfølelse.

Er der en Lyd
 Af din Psalter, o Fader?
 Endelig for hans Dre,
 D da gæng hans Hierte?

Slagne det indhyllede Blik,
 De tusind Kilder,
 Ved Siden af den Smægtende,
 Midt i Orken.

Du, mange Glæders Slaver!
 Du rigelige Giver!
 Sign Brodrenes Jagt,
 Paa Sporet efter Vildt,
 Med Ungdoms Overmod!
 Med frodig Mordslust!
 Uvæsnets skidige Havnere,
 Mod hvem alt længst forgleves
 Med Knippler Bonden kiemped,

Men hyl den Ensomme
 I dine Guldfæver,
 Omhyng din Digters
 Sugtige Haar
 Med Wintergrønt,

Til atter Rosen blomstrer,
O Kierlighed!

Med den dæmrende Tasse
Lyser du ham
Gienneff Mattens Stie,
Over bundløse Wei,
Paa øde Glette.
Med den tusind'farvede Morgen
I Hjertet du ham smiler,
Med den bidende Storm
I Skyen du ham hæver.
Vinterfrømmen fra Fjeldet førte
I hans Psa mer;
Og frommeste Tak - Alter
Bliver den frygtelige Linding,
Den sneedakte Isse,
Som ahnende Slægter
Med Aander frandse.

Du stander med usøfket Barm
 Hemmelig aabentlys,
 Oer undrende Jord,
 Og skuer fra din Skye
 Dens Riger og Hertighed,
 Som du vander
 Med Brødres Aarer!

Øhlsflæger.

Til
S e p h i r.
(Efter det Spanke af Villegas.)

Blide Indvaaner af grønnende Lunde,
Evide Ven af guldblokkede Maidag,
Eylphe, udaandet fra Cyprias Bæber,
Venlige Sephir!

Al! hvis du Vidne var for til minummer,
Du, som medynksom min Klage henvisted*,
D saa henvist ogsaa nu til den! Grumme
Elfferens Dodsful!

For Hun medlidende kiendte min Smerte,
 For Hun lyssmilende lindred' min Smerte,
 For hun mig "ynded", men nu hendes Brede
 Knuser mit Hjerter!

Maatte da Under med faderlig Omhed,
 Maatte da Himle med venneshuld Omhed
 Mildne de skrængere Tider og kaane
 Jorden for Sneen!

At ei den graanende Vinterfjæs Byrde,
 Hviden omtruende, røre din Skygge!
 At ei dens Hagl over døende Spirer
 Saare din Vinge!

Sjæft Staffeldt.

 Til

 D e d e n.

 E l e g i e.

Sidste Dag! — O! søde Tanke! —

 Gave stor af Himmelen;
 ikke frygtssom vil jeg banke
 til dig Kummers Troster hen.

Endnu aander jeg herveden?

 Snart, ja snart det er forbi.
 Evig hidset er kun Glæden,
 Der er evig Harmoni!

Af! min Lyda! Fionne, eene,
 Snart min Kummer ender sig.
 Til dig Gode, Englerene
 Skjebnen snarlig falder mig!

Snart da, Død! du mig bortvinke,
 her ej Fryd mig venter meer;
 naar jeg seer din Dee at blinke,
 Haabets forste Glimt jeg seer!

Troster, Død! min Vøn dig rorer,
 — selv du voldte jo mit Gavn, —
 alt jeg Himlens Lovsang horer,
 synker hen til — Lyda's Gavn! —

J. J. Albrecht Schønberg.

F ø r o g N u.

S o n n e t. T i l E. W.

Oste i min Barndoms søde Drømme
 onsket jeg et Slot af Marmorsteen,
 der jeg Peru saae sit Guld udtømme,
 saae trindt om bekrandsk med Frugt hver
 Green!

Kommes mig i 'No en Hytte reen,
 gjerne jeg nu vil Palladset romme;
 jeg og Lyda være fri for Meen,
 ej blandt Mennesker vi længer drømme!

Hvad er Guld og Glands for Elferest
mod en Hytte fuld af stille Glæde?

Pyffen mig kun under Gødder træde,
jeg med udelst Hjerter spotter den!
Mette ere alle Skjebnens Vise,
hvis jeg kun seer eet af Lyd og Smile! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Blomsterne.

Dg over Engen
Jeg eensom gaaer,
Dg Harpestrængen
Med Længsel slaaer:
De Klippesteene
Bevæge sig,
I Lundens Greene
Det svarer mig.

Biergkloften gjælder

Saa vemodsfuld,

Alf Gruben vælde

Det gamle Guld;

De Blomster have

Og hilse mig,

Og alle have

Paa Stikken sig.

For stedse spæde,

De være maae

Naturens Glæde

Og hendes Smaa:

Ved hendes Bryster,

Endnu som før,

Med rene Lyster

De die tør.

I hver en Stengel
 Indluffet boer
 En barnlig Engel,
 Et Himmelnoer;
 Og naar i Liden
 Den Blomst forgaaer,
 En Engel liden
 Af den opstaaer.

De synes trænge
 Sig venligt nær,
 Som om de længe
 Mig havde fiær,
 Som om de vilde
 Ved Farvespil
 Mit Savn formilde,
 Mig tale til.

Thi af! den Alder,
 Som Skialden end
 Med Vængsel kalder
 Omsonst igien,
 Endnu den hoiser,
 Den skionne Tid,
 Og standset smiler
 I Blomsten blid.

Det, som ham' trykker,
 Fra Vaar til Vaar
 I Blomsterbyller
 Fremarvet gaar:
 Hvert Gro bevarer
 Hiint første end,
 Men aabenbarer
 Det ei igien.

Ja Blomster spæde,
 Min Gang forstaae,
 Om Natten græde
 De Taarer smaa,
 Ut uskylds Dage
 Ak! kun hos dem
 Endnu tilbage
 Beholdt et Hiem.

Mod mig de hige
 Saa nær, saa nær,
 De ville fige
 Hvad svundet er;
 Men ak! de ikke
 Kor' fige hvad,
 Thi kun de ikke
 Med løftet Blad.

Hi kun de høre

Og hilse mig

Og alle høre

Paa Stikken sig,

Naar over Engen

Jeg eensom gaaer,

Og Harpestrengen

Med Længsel slaaer.

Schack Staffeldt.

Serenadesang

til

Komedien: Tøgnerne, af Goldoni.

Venlige Søvrand! Blid sig ned
 Til min tilbedte skønne Vige;
 Tryllende-Drømme i dit Bled
 Sig til den Huldes Leje snige,
 Ukylds og Ungdoms muntre Løst
 For den Slumrendes Dine svæve!
 Aldrig et Suk Amandes Brynst,
 Aldrig engang i Drømme have.

Viis hende i dit Tryllespeil,
 Hvad hun ej vaagen vil erkjende:
 „Eufinde Fortrin uden Fejl;“
 Viis, hvad enhver maa see i Hende;
 Og vil Hun end ej see sit Vard,
 Hende det dog eengang at lære:
 Viis hende da den Slave-Hær,
 Som maa for hende Lænker bære.

Kunde Du da imellem dem,
 Som for den Hoffuldfornne brænde,
 Trylle den Armes Billed frem,
 Der sukker her, ukjendt for Hende!
 Dog — nodig Hun det saae maaskee —
 Jeg dette! Onske vil forsage!
 Aldrig Hun selv i Dremme see,
 Hvad der kan Hendes Blik mishage.

Rahbek.

U f d e n r ø d e B o g.

L a a l m o d.

Da en Engel fra Himlen paa Jordkloden
fordum vildsfared?

Uf! og tilbage ei fandt, dydige Laalmod?
du blev.

S a m m e.

Graadgiennemsmilende Laalmod, du klages
nynnende Engel,

Som i Livsens Skjød fletter af Torne
din Krands,

Ler ei Seier og Hæd ad Livets Bane mig
føre,

D saa følge du mig, solesløs worde jeg ei!

Betingelse.

Gienker, veldådige Guder! mig ikke Sun-
 sten at nyde,
 Hvis I ei soie til den Gavnets og Lidel-
 sens Kunst.

Sammenligning.

Silke Instinkt! er du ei en Vandringsstav
 for den Gunde,
 Medens den seene Forkand Kryblingens
 Krykkepar er?

Til de Syge

Philosophien velsigner som Lægedom og som
 Lise,
 At! hvi blev det vor Lod, at vi behøver
 de den!

Det Ypperste.

Mellem Affmag og Trang, Begjærets jora-
 disse Folge,
 Noiet ungdommelig flaaer, Gudernes
 salige Lod.

Lilfredsbed.

Intet jeg meere attraaer, hvis Skiebne
 styrende Vilje
 Skienfer til Meierens Sved mig den, so-
 kratifke Fryd.

Stoicism.

Skion er den Kunst at nyde og vogte Glæ-
 den for Affmag,
 Dog en flionnere end, den, at undvære,
 der er.

V a l g.

Væmmelse velter sig mat' paa hvonnende,
 guldstufne Divan,
 Brang paa skimlede Straa — sig mig,
 hvor dvæled' du helst?

S o n g e n.

Menneske, op — og grib Selvstændigheds her-
 lige Scepter!
 Herre over dig selv, Skabningens Herre
 du er.

S i m p l i c i t e t.

Galig Naturens Søn, som foragter Livets
 Udpyntning
 Og i Tilværelsen alt føler sig nøiet
 og stolt.

Uvidenhed.

Trefold lykkelig den, som naaer en Wiismand
ham spørger:

Hvi er du lykkelig? ikke kan sige hvorfor.

Den gode Skuespiller.

Lykkelig den, som spiller paa Livets Ristende
Scene

Sine Roller, og ei veed, at kun Roller
det er.

De Wiises Coquetterie.

Hvis du Glæden forfølger, den for dit Gavn
vil undvige;

Sløe den Stolte, og brat vil hun forfølge
dit Soor.

Glæderne.

Mange Glæderne ere, som eies eller fortæres,
 Dog de skionnefte kun Synes og Billed-
 værk er.

Alteret.

Der er et Alter, hvor selv Uranionerne tiene,
 Skiondt deres Patera ellers af Gaver er
 fuld;

Der er et Alter, hvor ei den tryglende Ut-
 traae nedknæler,
 Skiondt det paa Glæder er rigt — Kun-
 skernes Alter det er.

Til de æsthetiske Realister.

Daarer! hvis lavere Jd vil tørste Geniens
 Blomster

Dg ved den himmelske Jd faage de jor-
 disse Waer.

Til Theoristerne.

Giver I love, o Daarer! for Geniens selv-
 skabte Verden,
 Medens Naturen selv lydig modtager
 hans Bud?

Digterprøve.

Vil du vide, om dig Naturen til Digter ind-
 vied'

Og om Begeistringens Gud kasted' sit
 Lys i dit Bryst?

Ikke til Orkenens Kavn; for skedse adskilt
 fra Vidner,

Der slaae Harpen og da Genius hilser
 jeg dig.

Det Frivillige.

Meget Gliden formaaer og den sandforntæl-
 lende Meie,

Dog det Yndige kun kommer ubudet til os.

Til Digteren.

Spil dog længere ei det daglige Livs Melodier,
 Hør det ved doris Klang eller ved my-
 siff det smelt!

F o r m e n.

Samlivets venlige Charis, Urbanitet, vær
 mig hilset!
 Du, den evige Freds synlige, blide Ge-
 stalt.

Selvtilbedelse.

Mennesket er en Narcis, som i Naturen sig
 speiler,
 Og i sit Billede nu trykket tilbeder sig
 selv.

Over Bryllupsalen.

Elkov og Attraae dig raast til Hymens Hel-
 ligdom føre,
 Men Undseelsen dig indenfor række sit Glor.

Til Delia.

Det er forgæves, at du med Amors Kunst
 mig lokker,
 Du vil seire, og saa staaer jeg forsigtigt imod.

Til ***

Vdmag staaer du og stum blant dybtreds-
 stuende Stormænd,
 Og usynlig du dig gjør med Bessedenheds
 Glor:
 Saaledes staaer i en Kreds af kneisende,
 frugtløse Graner
 Gartnerens podede Træ, bugnende under
 sin Frugt.

Beskedenhedsreglen.

Arind og Stolthed det er, som af Fortien-
sten fræver,

At den beskeden skal følge sin blændende
Glands.

Philosophiens Oprindelse.

Ahriman var det, som først paa Menneskets
nøiede Labe

Lagde det frække hvorfør, Himlens
forbandede Lyv.

Undseelsen.

Dydens Morgenstær ei, dens Nedgangs
dvalende Purpur

Er du, blussende Glands hisset paa
Jomfruens Kind:

Ikke Undseelse stod i Edens hellige Skygger,
Først da det Onde blev til, Ufald, da
rødmede du.

S a m m e.

Ikke, Undseelse du, er Dydernes hellige
Moder,

Brøde og Ukyld her, Rødmende, aple-
de dig:

Men som Laalmod er skion, naar mod Van-
hælds Komme den smiler,

Saa, o Gratie! du er det ved blottede
Læst.

Guldendelse.

Mand og Kvinde i Favn er Tingenæs hoies-
te Spidse,

Eh! hvad overgaaer Væloe og Blidhed i
Pagt?

Schack Staffeldt. |

I.

F r e y a s K o f.

Dette, og de efterfølgende Digte høre til
en nordisk Fortælling, som i sin Tid vil
blive Publikum bekendt.

Naar Natten udrækker sit sorte Slør,
Naar Lyset døer,
Naar Himlen berøvet sin blanke Bue
Ruger ned, som en skummel Fængsel-Bue,
Da fremluer Freya! din Kof saa blid,
Ved Kierligheds stille Midnatstid,
Gedtbærende, straalende, hvid.]

Og mens den tindrer med venlig Ild,
 Du deilig mild
 Med runde Fingre den Silke spinder,
 Som du om Rosenfiederne binder,
 Hvormed du yndig og elskovsvarm,
 Med din fulde, snehvide Arm
 Slynger Yngling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voren Svend og Møe
 Vil heller doe
 End vandre fiernet fra Elskovs-Gloffen,
 End mangle Roser og Traad af Koffen,
 Saa sukker til dig det hele Nord,
 Og du bønholder hvert kierligt Ord.
 Derfor er din sunklende Rok saa stor?

2.

Freyas Sal.

Der er en Sal, høit over Himlens Blaa,
 Den faaer sit Lys af Morgenrodens Lue,
 Dens Gulv er stroet med Nattens Stierner
 Smaa,

Dens Tøft sig hvælver over Himlens Bue.
 Der duffer Rosen i en evig Baar,
 Der følger altid svale Vestenvinde,
 I Midten straalende en Throne staaer,
 Der sidder Freya, Aierligheds Gudinde.

I denne Gal, hvor Vedvend-Ranken hen
 Ud Væggen frisk og grønnende sig stnger,
 Hvor Blomsten, plukket, springer ud igien,
 Hvor Nattergalen dobbelt fiesent synger,
 Der svæbe Par og Par i kjerlig Dands
 Gavn imod Gavn paa Lillier og Violetter;
 Og Freya smiler, hendes Dies Glands
 Tilsmiler hver med lige milde Straaler.

Og hendes tvende Moer ved Harpens Klang
 Da synge sødt og jublende derinde.
 Hver sounden Fryd gientager I ylla's Sang,
 Og I ylla's vifter hen hvert Kummers Minde.
 Til Valbals Stridere, til Kampens Lyf
 Man ofte seer de unge Helte drage,
 Men til Golvanger snart, til Elfvors Bryf,
 Med Egefrands, de ile fro tilbage.

Naar Aften er i Urnen sluttet ind,
 Og Jorden forrigfuld sin Kiempe savner,
 Da stiger let hans Aand paa Mattens Vind
 Til Stierne op og sødt sin Glæde savner.
 Der Gud a jeg forenes skal med dig,
 Naar Rotas Vingeslag her Livet ender,
 Naar Straalen i dit Døie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

3.

S i v t u n d. *

I første Eder,
 Da Njer drog
 Ud fra Osten,
 Hvor Solen opstaaer,
 Morgenrødens
 Klare Hjem,
 Da vandred Gefion,
 Hvidarmet,
 Guldbarmet,
 Den fionne Døds
 Om paa Jast-Land
 I Maaneskin.

* Siden Sieland.

Egn hun søgte
 Guld af Kornar,
 Egn hun søgte
 Guld af Lunde,
 Egn hun søgte
 Guld af Kilder,
 Guld af Hytter,
 Com omsævned
 Stærke Kiemper,
 Skionne Moer.

See da treen hun
 Frem for Gylfe,
 Fask-Lands Konge;
 Vad om Egnen
 Med Rosenmil.

Gylfes Nie
 Medsant brændende
 I den fulde
 Unge Barm.

Da smilte Blikket,
 Da blussede Rinden,
 Da sagde Laben
 Gierne Ja!

Og hun spændte
 Sine Orne
 Kridne - hvide
 For Guldploven.
 Hvor ellers Jern sad
 Gad nu Karfunkelsteen,
 Jettelebet.
 Og hun lagde
 Hvide Hænder,
 Silkebløde,
 Krindt om Grebet.
 Og Ploven surede
 Dybt i Grunden;
 Og Ornene ploiede
 Vældigt Egnen
 Ud i Egirs
 Solbblaa Favn.

Og Nana's Datter
 Hopped dansende
 Om dens Bredde.
 Og Freya plantede
 Sine Roser
 I dens Lunde.
 Og gamle Nøkker
 Sogte ensige
 Vaade Boliger
 I dens Gårde.
 Og smukke Alfer
 Smitted spøgen
 I dens Heie;
 Nu de lege
 Ved Midnatstide
 I Bogskoven.

Heltet Hiem,
 Du gamle Elskend!

* Bolgerne.

Snageligt udsoget
 Iblant Nordens
 Bedste Egne,
 Lag min Sang!

Hil dig Gession!
 Bedste Disa,
 Iblant Diser.
 Siolunds unge
 Skiald dig priser!

4.

B i a r k e : M a a l.

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad.
 I rede Strømme,
 I Liig, som svømme,
 I Virlings-Bad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler fold,
 Naar Rota svinger
 Sit rede Skjold.

Hans Vaaben gunge,
 Den blanke Lunge!
 Han svinger stærk;
 Til Odin rider,
 Naar Sværdet bider
 I Vandserfærk,
 De raske Kiemper,
 Hvis Mande-Mod
 Et Skrækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Blade
 I Jernplade
 Med Kobber-Hjelm,
 Som Blodgudinden,
 Hen giennem Vinden
 Den smalle Elm,
 Med Staal paa Spidsen,
 Han kaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvært.

Ddin med Klammer,
 Eder med sin Hammer,
 Med Kalle Lyr,
 Og Kampens Viger
 Til Jorden stiger,
 Naar Raabnet gnyer;
 Naar Puren tuder,
 Som hungrig Biørn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned.
 Et Spil af Kræfter.
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden
 Gaa morgenerød
 Gaaer Vi, herveden,
 Kun giennem Død.

Blandt Mød og Viger,
 Du danke Kriger!
 Blant Blod og Liig,
 Du rask dig svinge,
 Til Rotas Vinge
 Fortvister dig.
 Med Sværd fra Velte,
 Med Egefrands,
 Det sømmer Helte
 Den sidste Dands.

Ahlenstæger.

S o n n e t t e r.

I.

Bed et Barns Død.

Stær ned paa Dødens Hæle hænge,
 Bag ham lyder Gavnets Klagerøst,
 Med ham dog til Pethes Laagekyst
 Phantasiens Straaleblikke trænge.

Lig en Klang af sprungne Harpestrænge,
 Vanden lig af Rosens Purpurbryt,
 Floi din spæde Vand, af Gløret løst,
 Til Elisions forklarte Enge.

Paa din Grav, din Grøntorvbugge, skal
 Fra et Rosentræ en Matteredgal
 Dig til Minde sine Klager klukke.

Dg naar Vaaren frandses Hoi og Dal,
 Skal din Moder under samme Sukke
 Dig til Minde, af! en Knop afplukke.

II.

Stoicismus.

Lidensølge Glædens Boble føder,
 Neppe havet, brister den med Jil,
 Ak! og da for hvert et bobet Smil
 Du med Savnets Taarefloder boder.

Med sin Gienfrydskalk Erindring moder
 Lyffens Yndlinger, som Hebe mild,
 Som en Eumenide grum og vild,
 Savnets Dolk i Vanhælds Bryst hun stoder.

Guder kun til gyldne Sædes Land
 Glædens Flugt med evig Lænke binde;
 Glemsel flyder kun i Dødens Land:

Thi vær glædeløs! Dig hærder finde
 Hvad din Arm ei stedse kan omvinde,
 Eller tabt, din Varm ei glemme kan!

III.

Fantastici's * Sang.

Aldrig jeg bortødel * Lærpens Klang,
 Thi jeg kiender alt hvad Jorden pryder,
 Hvad Naturen blind frivilligt yder,
 Kunstens Medgift og Fornuftens Evang.

Bakken lig, som med ustandset Trang
 Af Naturens Urne sig udgyder,
 Helt blant Stierner, her blant Roser flyder,
 Brast af Hjertet Sangerindens Sang.

Stands, o stands i Flugten! Sønligt Mæle,
 I Porphyrens gyldne Ar du dvæle,
 Aldrig stættet ud ved Tidens Haand.

Men forgiæves! lig en løstet Vind,
 Sangen ned til Pethes Bredder stræber,
 Levende paa Sapphos Ekfolæber.

* En hyppelig Improvisatrice i Florents.

IV.

Barmhertigheds Tempel.

Ved Billingtons * Sang.

Lidenfkaerne ved Minas Side

Blunde, som ved en Gudindes Fod,

Dydens Fred, olympiskt Stillemod

Hen paa Sangens klare Bolger glide.

I som sukke, hyle, Hænder vride,

Blodskyld, Angst, Fortvivlen, Angerbod!

Naade her afvætter Mordets Blod

Og omfavner selv en Yselopide.

Stand, o Tønebygning! styrk ei ned!

Stand, for her paa Jorden at opstige

Til et Tempel for Barmhertighed.

At ei meer, med Stræfforfulgte Sied,

Banners Sværm omsonst forbildet skrige

Efter Hielp i Stiernekongens Rige.

* For nærværende Tid det største Talent
blant alle bekendte Sangere og Saa-
gerinder.

V.

Pængsel efter Noe.

End ei Kræften af min Arm bortviger,
 End ei salmer Baaren paa min Kind,
 Dog med hoi Tilfredshed gif jeg ind
 Under Skyggerne hvor Lethe sniger.

Kun bag Stovets Hvirvel, som opstiger
 Stormende fra Tidens Kampetuin,
 Er der Noe for dette matte Sind,
 Som omsonst til Fryd og Sandhed higer.

Hist er ingen Tvivl, som støder Gud
 Ned fra Thronen, og i Dødens Hænder
 Livets flaaalne Flamme blæser ud.

Intet Misbegiær, som haanligt vender,
 Liggende for Muelighedens Port,
 Fra Naturens Moderbarm sig bort.

VI.

Billeddyrkelsen.

Din Tilbeders høitidskræfte Hænder
 Gif Olympen, Pilla, ei dig bær,
 Gienfkin af min Lue er det Skiar,
 Som saa herligt om din Linding brænder.

For den tørste Skionhed kun antænder
 Anende, sig alt mit Hjerte her,
 Stolte, du kun Billedskotten er
 Jeg i henrykt Dyrkelse omspænder.

Mens jeg ved den stille Himmelslands
 Dig min skabende Begeistring laaner,
 Treer, at dig Urania indvaaner,

Pilla, dog af hendes Stjernekrands,
 Ved hoi's Straaler selv Daimonen daaner,
 Kun et Glimt omspille for min Sands.

VII.

Svømmere ns Huris.*

Styr, min Taare! Thi i alle Zoner
 Jorden var for dette Hierte tom,
 Selv i Hesperidens Helligdom
 Og ved Alpers Aftenrødefroner.

Himmelft baaren hist bag Orioner
 Og i Stiernehvirvlen veltet om,
 Løffer noget, meer end et Phantom,
 Mig med søde Volskharpetoner.

Ei et Skyggefoster af mit Gavn,
 Det Urania har hisset baaren
 For sin Sangers og Tilbeders Gavn.

Huris! Himmelbrud, for mig udfaaren!
 Ned fra Himmelen du styrte dig,
 Eller op fra Jorden løfte mig!

* Mohammeds paradisiske Tomfruer, som
 ved deres Kiærlighed skulde lønne hans
 troefaste Tilhængere.

VIII.

H y r d e t i m e n .

I.

Udkaarne Himmelhuris! mine Strænge
 Tidt loffed' dig med kiæsen Melodie,
 O kom med al den anede Magie
 Din Elsker sukked' efter, af saa længe!

Omduftet af elyhsionfke Enge,
 Ontont af Sfærechorets Harmonie,
 Og o! den Salighed du sørver i
 Forgudende mit Væsen giennemtrænge!

Mig Phantasos til lönlig Grotte før,
 Som ved Arions Harpe, Tidens Bolge
 I matte Slag og Suk derude doer.

Kom, Pysets Datter, med Gylsiders Folge,
 Som vævende om os et Rosenflor'
 Vor Brudefest for Himlens Konge dølge!

IX.

2.

Hvi tør min Godekierne ei udskie
 Da til din Godejord nedvelte sig?
 Hvi tør jeg ikke, drømmende om dig,
 I Dug og Regn nedsmelte i dit Eie?

Lilyndigt Brudetelt Gestrer dreie
 En varig Blomsterhvirvel rundt om mig,
 En Balsomskye derinde folder sig
 Lil hemmeligt og evigt Brudeleie.

O Længsel og o Trang jeg daaner i!
 Derude Gfærers Harmonier stræbe
 At smelte hen til festlig Melodie.

Et Foraars hele Lyst er paa min Læbe,
 Et jordiskt Glædesæon er et Nu
 Vortdaanet i min Gavn — hvi lover du?

X.

F l o d e n.

Hvis dit Navn i Sagnet's Trepiller
 Af Beundringen indgraves skal,
 Du ei bort i Skjens Draabetal,
 Som kun fort om Dagens Ungdom spiller.
 Velt dit Liv, en Flod som Lande skiller
 Og til Oceanets fjerne Val,
 Aldrende ud over deres Fald,
 Kongerigers hele Gylde triller.

Slægter følge Slægter paa dens Bred,
 Tusind Bække af dens Sider rinder
 I den travle Syssels Indhegn ned:
 Men den prægtigt flyder og omvinder
 Nationer med sit Sølverskøn —
 Vær som den din Klodes Pryd og Gavn!

 XI.

 Det flere Bedrag.

I.

Naar, lig Fredens Engel, Maanen svæver
 Over Mindehoies stille Rad,
 Medens rundt med Dødningsbuggeqvad
 Gravens Grylle varsler hver som lever,
 Da min Siel i trange Fængsel bærer
 Og i Anelser bortilet gad,
 Thi et himmelsk, af! jeg veed ei hvad,
 Den i soulmet Længselsfulk ophæver.
 Phantasse, du høit i Stierneflig
 Stiller et Phantom af Fred og Nøie
 Af! og didhen lokker mit Begær.
 O vend om, søv heller Jorden nær!
 Heller dine Syners Glor forhoie
 Den til Himlens Lige for mit Dø!

XII.

2.

Nei undsky! Fra Jorden du bortvige,
 Bort med Haabet og Henvyffelsen!

Følgt af Tempe og Hesperien

Og af Chronos's glædedrukne Rige!

Ja! lad alt om hvilket Dodelige

Knælede ved Offerluen hen,

Alle Tiders, Zoners Fryd igien

I forklaret Eenhed hist fremstige.

O da skal mig, blinde Tange lig,

Naar igiennem Tængslets fiære Sprække

Frihedsdagens Nedme viser sig,

O da skal i salig Længsel mig

Hist bag stierneprydet Hverdække

Dit forklarte Jordphantom tiltrække!

Schack Staffeldt.

For i et Exemplar
 af
 Sigaros Giftermaal
 til
 Susanne Bournonville,
 der havde foræret Oversætteren
 Mad. Møllers Portrait.

Saa fiær en Gave Walthers Billed er
 — Og dobbelt fiær den er af Deres Hænder —
 Det een Tid dog — jeg ærlig det befiænder —
 End havde haft for mig langt fiørre Værd.
 Om jeg forfager da Thalias Caroline?
 Nei denne Trykferøft, det Blik, det Smil,
 Den Aand, den Ild, det Liv i hver en Mine,
 Jeg evig mindes, evig hylde vil.
 Det tit min Fængsel var i Savnets Dage,

O! havde jeg da havt hiint Skilbete,
 Hvad Rigdom havde jeg da havt deri!

Men da vor Skueplads nu hende har tilbage,
 Da som Susanne nys vi hende saae,
 De ganske sikkert selv mig vil tilstaae,
 Ved Siden af Originalen maae
 Mig mindre skiont og fiært et Billed blive.

Gid Muserne, som gunstige nu give
 Vor Scene Walthers ung og skion igien,
 Og længe lade hende pryde den!
 Og skionke hende Skionnere, som sætte i
 Fortiente Priis paa mageløse Værd,
 Og rose det i bedre Vers end dette,
 Skiondt ikke bedre meente, end det er.

1796.

R. E. Rahbek.

R e g i s t e r.

Johan Christian Hedegaard,

Krigsraad og Guldmægtig i Generalitets-
og Commissariats-Collegiet.

Venus, som søger efter Amor , S. 17

Knud Lyne Raabe, Professor.

Sang for det kongelige Livjægerkorps,
den 7de Maj 1801 " 33

Serenadesang til Komedien Tegnerne,
af Goldoni " " 209

For i et Exemplar af Figaros Giftermaal
til Susanne Bournonville, der hav-
de foræret Oversætteren Madame
Møllers Portrait " " 247

Johan Rehling, Cand. juris.

Vinas Høj, eller Kierlighed indtil Dø-
den 3 3 2 1 8 2 S. 77

J. J. Albrecht Schonberg,
Candidat.

Til Døden. Elegie 198
Tør og Nu. Sonnet — til G. V. 200

Schack Staffeldt,
Kammerjunker og Assessor i Defono-
mie- og Commerce-Collegiet.

St. Jørgen fra Coen 11
Elfskovs Rige 23
Drækfuglen 30
Det venetianske Foraarsgilde 35
Bæret (Oldrusfisk) 179
Til Saphir 196

Blomsterne	C.	202
Alf den røde Bog		210

Sonnetter:

Med et Varns Død		235
Stoicismus		236
Fantasticiis Sang		237
Varmhiertigheds Tempel		238
Længsel efter Kæ		239
Billednyrkessen		240
Sværmerens Huri		241
Hyrdetimen, 1 og 2		242.243
Floden		244
Det fiærvæ Bedrag, 1 og 2		245.246

Johan Clemens Tode,

Professor og Doctor Medicinæ ved Kio-
benhavn's Universitet.

St. Cecilias Sang		1
Madin, en Fabel		27
Epigrammer		28

Prolog for det forenede Dramatiske
Selskab i September 1803 69

Adam Oehlenschläger, Stud. juris.

Kunstnerens Liv " " 42

— — Apotheose (af Goethe) 51

Digte af Goethe:

1. Menneskehedens Grændser " 182

2. Min Gædinde " 185

3. Harzreise " " 190

Freyas Hof " " 221

Freyas Gaf " " 223

Sjølund " " 226

Biarke-Maal " " 231

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
TO THE PRESENT TIME
BY JOHN STOW

THE SECOND EDITION
REVISED AND CORRECTED
BY JOHN STOW
AND
JOHN WARD

1618
1619
1620
1621
1622
1623
1624
1625
1626
1627
1628
1629
1630
1631
1632
1633
1634
1635
1636
1637
1638
1639
1640
1641
1642
1643
1644
1645
1646
1647
1648
1649
1650
1651
1652
1653
1654
1655
1656
1657
1658
1659
1660
1661
1662
1663
1664
1665
1666
1667
1668
1669
1670
1671
1672
1673
1674
1675
1676
1677
1678
1679
1680
1681
1682
1683
1684
1685
1686
1687
1688
1689
1690
1691
1692
1693
1694
1695
1696
1697
1698
1699
1700

THE HISTORY OF THE

REIGN OF THE

EMPEROR

OF THE

OF THE

1. The first	100
2. The second	100
3. The third	100

4. The fourth	100
---------------	-----

5. The fifth	100
--------------	-----

6. The sixth	100
--------------	-----

7. The seventh	100
----------------	-----

8. The eighth	100
---------------	-----

9. The ninth	100
--------------	-----

10. The tenth	100
---------------	-----

11. The eleventh	100
------------------	-----

12. The twelfth	100
-----------------	-----

13. The thirteenth	100
--------------------	-----

14. The fourteenth	100
--------------------	-----

15. The fifteenth	100
-------------------	-----

